

မိတ္တ တဒယ တာသ တက်ကျပ်း
အကြည်ဝှော်

ILLUSTRATED BY KO SAN . 2005

အကြည်ဝှော်
မိတ္တ တဒယ တာသ တက်ကျပ်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀ ၂၅၇၀၆၀၂
မျက်နှာပုံပိုင်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀ ၂၆၉၀၆၀၃
အုပ်စီမံ	- ကိုဆန်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၉၀၀၀)
	၈၈၊ ဒုတိယ (ညာ)၊ ၃၈လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးထွန်းလင်း (ဖိစပ်နှိပ်တိုက်)
	အမှတ်(၁၄၀)၊ (၄၄)လမ်း၊
	ပိတ်တောက်မြို့နယ်။
အတွင်းဖလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူမွှေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၆ခုနှစ်၊ မေလ
အုပ်စု	- ၄၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀၀ ကျပ်

တစ်

နေ့တွင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲခိုင်းတွင် လူငယ်
တစ်ဦးရောက်လာသည်။
“ထိုင်မယ်နော်...”
စားပွဲတိုင်းမှာ ရှင်းနေပါလျက် ကျွန်တော့်စားပွဲခိုင်းကိုမှ
ရွေးလာသူမို့ သူတို့အကြောင်းတစ်ခုခုရှိကြောင်းသိသာပြီ။
“မိလို့ဗျာ... ကျွန်တော်က စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်...”
ကျွန်တော် သူ့ကိုသာငေးကြည့်နေမိသည်။
“ဆရာတို့အခေါ်နဲ့ဆို အဖတ်သင် အပျော်ဖတ် တွေပေါ့
အဲ... ဘာသာပြန်တွေလည်းဖတ်တော့ဖတ်တယ်...”
ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်မိသည်။
“ဟို... တက်ကျမ်းတွေ... ခွန်အားဖြစ်စေမယ့်စာတွေ
လည်းဖတ်ပါတယ်... အဲ... ဒါပေမယ့်... စာဖတ်လိုက်တိုင်း
အိပ်ပျော်ပျော်သွားတယ်ဗျာ...”
“အဲ...”

“ဖတ်ရတာကလေးတယ်လေ... စာကိုယ်၌က လေးတဲ့ အပြင် စာအုပ်ကြီးတွေကထူလွန်းတော့ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ထားပြီး ဖတ်ရင်တောင် အတော်လေးတယ်... မေ့ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင် ရင်ဘတ်တောင်နာတယ်...”

“ရော်...”

“အဲဒီတော့ဆရာရယ်... ကျွန်တော်တို့က အဲဒီစာမျိုးတွေ လည်းဖတ်ချင်တယ်... အဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကိုယ့်အတွက်အကျိုးရှိပြီး မှတ်သားလို့ရနိုင်မယ့်စာမျိုးတွေ ဖတ်ချင်တယ် ပေါ့ဆရာရယ်...”

သူ့ဆိုလိုရင်းကို ကျွန်တော်အခုမှသဘောပေါက်သွားသည်။ ဟာသသမားကို တက်ကျမ်းလာရေးခိုင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဒါက... ဒီလိုရှိတယ်ညီလေးရ... ဒါမျိုးတွေက အလေးအနက်ထားဖတ်မှ ပိုမှတ်သားမိမှာမျိုးမို့ပါ... နောက်ပြီး... သူကစာတစ်လုံးချင်းပေါ်မှာတန်ဖိုးရှိတယ်...”

ကောင်လေးကခေါင်းခါသည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်... သဘောမပေါက်တာက ဒီစာတွေဘာလို့ဖတ်ရခက်နေတာလဲဆိုတာပဲ...”

“အဲ...”

ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ မြန်မာစာကို မြန်မာစာအချင်းချင်း ဖတ်ရခက်သည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိတော့။ ထို့ကြောင့်...

“အဲဒါ... ဆရာတို့အကူအညီတစ်ခုလောက်တောင်းချင်တယ်...”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီလေ... အစ်ကိုက ဘာ အကူအညီပေးရမှာလဲ...”

“ဒီလိုလေဗျာ...”

ကောင်လေးအားတက်သွားပုံရတယ်။ ထိုင်ခုံကိုပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေအတွက်မပျင်းမရိစေဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်လို့ရမယ့် တက်ကျမ်းမျိုးရေးပေးပါလားလို့...”

“ဟေ...”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်လို့ရမယ့်တက်ကျမ်းမျိုးတဲ့။ သူ့ခဏစိတ်ချမ်းသာစေခြင်းအလို့ငှာ...

“အေးလေ... ကောင်းပြီလေ... ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့...”

ကောင်လေးမျက်နှာဝင်းလက်သွားတာမြင်ရ၏။

“ဖြစ်မှာပါ... ဆရာကလူနောက်ပဲ...”

“အလိုဗျာ...”

သူထွက်သွားတော့မှကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးသင့်မရေးသင့် ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ တက်ကျမ်းနဲ့ကျွန်တော်ဘာဆိုင်မည်နည်း။ မှတ်ဆိတ်နှင့်မိတ်တပ်ကဲ့သို့ ပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်း။ ဘာလေးရယ် မပဆီမဆိုင်။ သို့သော် ခုနကလူငယ်လေးပြောသွားသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖတ်လွယ်မှတ်လွယ် တက်ကျမ်းလေးတစ်ခု ရေးချင်စိတ်တော့ ဖြစ်သွားမိ၏။ ထို့ကြောင့်...

ကျွန်

တော်ရေးမည့် မိတ္တဟဒယတက်ကျမ်းသည် ယခင်ရှိပြီး သားကျမ်းတွေစာအုပ်ကြီးတွေကို ကပြောင်းက ပြန်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲရှိသည်များကို နားလည်လွယ်အောင် ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းဆိုရသော် တိုးတက်ချင်သောလူငယ်များကို ရည်ရွယ်ပါကြောင်း။

ထိုရည်ရွယ်ချက်မအောင်မြင်ပါကလည်း ဟာသသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်းမည်သို့တက်ရမည်မသိပါကြောင်း။ ထိုသို့ဆို၍ ဤစာတမ်းငယ်ကို ဘာကြောင့် အချိန်ကုန်ခံပြုစုနေရသည်ဆိုသော် ဒဿနပညာရှင် စာရေးဆရာ George Santayana ၏စာတစ်ပိုဒ်ကိုသာ ကိုးကားပြပါမည်။

အနုပညာနှင့်ဘဝသည် အမြဲတစေလွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိနေသင့်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနှစ်မျိုးစလုံးမှာ အမြဲတစေ စမ်းသပ်နေစရာမရှိဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်ဖတ်ပြီးမှ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမလာဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမည်ဆိုပါကလည်းကံတရားသာဖြစ်ကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့် ဝေဒနာမောင်းခတ်လိုက်ရပါသည်။ အခုတော့ ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား

ကဗျာလေးနဲ့စလိုက်ရပါသည်။ . . ။ အစကတော့ ယဉ်သကိုးဗျ . . . ။

■ ■ ■

လူငယ်ဆိုတာ
ခိုင်းမာရဲရင့်၊ စွမ်းရည်မြင့်မား၊
ပြတ်သားထူးချွန်၊
ကောင်းမွန်ရိုးသား၊
ကြိုးစားထက်မြက်၊
အနာဂတ်အတွက်ဖြစ်ရမည်။

အမှန်တရားကိုလက်တွေ့ပြခြင်း

လူတစ်ဦး၏ ဘဝ
အောင်မြင်ခြင်း မအောင်မြင်ခြင်း
သည် ရိုးသားမှုနှင့်အမှန်တရား
ကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ထားခြင်း
အပေါ်မူတည်ပါသည်။ မည်မျှ
ကြိုးကျယ်သောသူဖြစ်ပါစေ မမှန်
ကန်ခြင်း၊ ရိုးသားမှုမရှိခြင်းတို့က
လူ့ဘဝကို မုချဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ပါ
သည်။

တချို့က အမှန်ကိုပြု
နေရင်းနဲ့ အမှားများစွာဖြစ်သွား
တတ်ကြသည်။ ဆင်ခြင်ခြင်း
သည် အမှန်ကိုရောက်နိုင်ရာ
လမ်းသွယ်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။
ပညာရှင်များက အမှားမပြုခြင်း
ကိုလည်းမင်္ဂလာဟုမယူဆခဲ့ကြ။

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သောဂုဏ်
သတ္တိကို မိမိကိုယ်တိုင်ပြုနိုင်
သောစွမ်းရည်၌သာရှိသည်ဟု
ယုံကြည်ကြသည်။ အမှားကိုပြင်
ပြီးလျှင်မိမိ၏ကိုယ်စိတ်နှလုံး
သုံးပါးစလုံးအသစ်ဖြစ်စေခြင်းသာ
မင်္ဂလာဟုဆိုသော် အမှန်တရား
မှာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြု လုပ်ခြင်းတစ်
ခုမှမရှိပေ။ အဘက်ဘက်မှ
ထောက်ချင့်ပြီးမှ အဖြစ်နိုင်ဆုံး
လမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် အမှန်
တရားရှိ၍ တစ်ဖက်တွင် မှား
ယွင်းခြင်းရှိ၏။ မှန်လျှင်မှန်မည်၊
မမှန်လျှင်မှားမည်သာဖြစ်၏။
အမှားကိုအရင်သိမှ အမှန်တ

ရားကို ဖွင့်ရှာမည်ဟုသော အယူ အဆသည် သင်နှင့် သင့်အောင် မြင်မှုကို အနည်းနှင့်အများနှောင့် နှေးစေမှာဖြစ်သည်။

အမှန်နှင့်အမှားသည် ငါးဆယ်ရာနှုန်းစီသာရှိ၏။ ထိုအ ရာကိုသာ လူတို့၏အားနည်း ချက်ကြောင့် အမှားသည်ခုနစ် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ထိတိုးလာခြင်း ဖြစ်၏။

‘မှားလို့ရတာပဲကွာ’ ဟု သောစကားကြောင့် အမှန်တရား မှာရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။

မှားသောအယူအဆ တစ်ခုကို ရှင်းပြချင်ပါသည်။

အထက်အရာရှိထံသို့ အလုပ်စဝင်ခါစစာရေးတစ်ဦး ကစာရင်းဇယားများအကြောင်း မရှင်းလင်း၍မေးပါသည်။ အ ထက်အရာရှိကရှင်းပြသည်။

“မင်းနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောရရင် စာရင်းဇယား ဆိုတာ ဘီကနီဝတ်စုံဝတ်ထား သလိုပဲ... သူမော်ပြတာကအ များကြီးပေါ့ကွာ... ဒါပေမယ့် အဓိကနေရာတွေကို ဖုံးအုပ်ထား ရတယ်... ဒါစာရင်းဇယားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ...”

ထိုအယူအဆသည်

ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက်မှာ ခလုတ်ကန်သင်း အယူအဆ တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါ သည်။ အမှန်ကရိုးသားစွာအမှန် တရားကို လက်တွေ့ပြခြင်းဖြင့် သာ ဘဝအောင်မြင်ရေးလေ့ကား သို့ချဉ်းကပ်နိုင် မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့အမှန်တရားကို လက်တွေ့ ပြနိုင်သူတစ်ဦးကို ဥပမာပေးပါ ဦးမည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် တွင် လူတစ်ဦးအမူးလွန်၍ အိမ် တစ်အိမ်အား တံခါးဖွင့်ဖို့ကြိုးစား နေသည်ကို ရဲသားကတွေ့၏။

“ဟေ့လွှာ... ဘာလို့သူ များအိမ်ကိုညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကြီးမှာ နှောင့်ယှက်နေရတာ လဲ...”

“ဟာ... ဦးဦးရဲသား ကလည်း... ဒါသူများအိမ်မ ဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်အိမ်... ကျွန်တော့်အိမ်... ဒီမှာသေ့ ပေါက်ရွာမတွေလို့... အေး... လာပြီးဖွင့်ပေးဦး... အေး... အထဲရောက်ရင်ကျွန်တော်ပြပါ မယ်... အေး...”

အောင်မာ... လေ တောင်တက်နေလိုက်သေးတယ်။ ရဲသားက ဒေါသထွက် သွားပြီး...

“အေး... ဟုတ်ရင် ဟုတ်ပေါ့ကွာ... မဟုတ်ရင် တော့ နားရင်းဖုန်ထပြီသာမှတ်” ရဲသားက တံခါးဖွင့် မလာလိုက်တယ်။

“လာပါဦး... ဦးဦးရဲ သားကြီးရဲ့... ဒါကျွန်တော့် ကိပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လက်တွေ့ ပြမယ်... ဒီမှာတွေ့လား... ဝါဇည့်ခန်း... ဒါကစန္ဒရား... ဒီစန္ဒရားက ကျွန်တော်တီးတာ ဒီမှာတွေ့လား... ဒီအခန်းက ကျွန်တော့်အိပ်ခန်း... တွေ့လား ခုတင်... ဒီခုတင်ကကျွန်တော် နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမအိပ်တာ ... ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေလား... အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပေါ့... သူတေး မှာအိပ်နေတဲ့လူ တွေ့တယ် မဟုတ်လား... အဲဒါ ကျွန်တော် ပေါ့... ဟင်းဟင်း...”

ထိုသို့ အမှန်တရားကို လက်တွေ့ပြနိုင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာမကောင်းပေဘူး လား။

အမှန်တရားကို လက် ကိုင်ထားနိုင်လျှင် သင်သည် ဘဝအောင်မြင်ရေးလေ့ကားကို တစ်ထစ်လှမ်းချီပြီမှတ်ပါ။

ရယ်မောသံမကြားရ
သောအိမ်၊ ရယ်သံကင်းမဲ့သော
လောကဟူ၍ စိတ်ကူး၍ပင်မရပါ။
ဟာသစိတ်သည် အဝကို
တိုးပွားနိုင်သောနည်းလမ်းဖြစ်
သည်။ ရယ်မောသံသည် နှလုံး
ခုန်သံပင်ဖြစ်၏။ လူအားလုံး
မျှဝေခံစားနိုင်သော နွေးထွေးမှု
ဖြစ်၏။ ရယ်မောခြင်းသည်ရှေ့သို့
တိုးစေရန် ဦးဆောင်သည်။
နိပ်စက်ခံရခြင်း၊ ဒုက္ခဖြစ်ရခြင်း
တည်းဟူသော သွေးဆိုးတို့ကို
ရယ်မောခြင်းက ဖောက်ထုတ်
ပစ်ပေးနိုင်သည်။

စေ့စပ်သေချာခြင်း

(Bob Dalbert)

ဤသည်မှာ သင့်ဘဝ
အောင်မြင်ရေးအတွက် ဒုတိယ
လှေကားထစ်ဖြစ်ပါသည်။ သင်
သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို စေ့စပ်
သေချာအောင် ပြင်ဆင်ခြင်း
မရှိလျှင် ဘဝခရီးတွင် အမှားမှား
အယွင်းယွင်း အဖာဖာအထေး
ထေးနှင့်သာသွားရပေတော့မည်။
ထိုအဖာအထေးများကို မည်သူ
က ရေရှည်သည်းခံနိုင်မည်နည်း။
သင့်အတွက်ရော ကောင်းကျိုး
ပေးနိုင်ပါဦးမည်လော။

စေ့စပ်သေချာစေရန်
အတွက် အလျင်စလိုမလုပ်ပါ
နဲ့။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေ့ကျင့်ပါ။

အဖိုးတန်သည့်အရာများ သင့်
အားမပီလိုက်မှာစိုး၍ သတင်း
ပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စေ့စပ်သေချာခြင်း နှင့်
မေ့လျော့တတ်ခြင်းမှာ ရောထွေး
နေတတ်ကြပြန်ပါသည်။

စေ့တာဒေါ်ပါဆိုသူ
သည် သူ့ဇနီးနာမည်ကို အမြဲလို
လိုမေ့တတ်ပေမယ့် သူ၏စေ့စပ်
သေချာမှုကြောင့် သူကုန်ပစ္စည်း
ကုမ္ပဏီသည် နံပါတ်တစ် ကုမ္ပဏီ
ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မေ့လျော့ခြင်းသည်
လူမှုရေးကိစ္စ၌သာဖြစ်ကောင်း၍
လုပ်ငန်းကိစ္စပေါ်တွင် လုံးဝမရှိ
ကောင်းပါ။

“မေ့သွားလို့ကွာ...”
ဟူသောစကားသည် သင့်မိသားစုက သင့်ကိုတစ်ခုခု ပူဆာသည့်အချိန်တွင်သာဖြစ်ကောင်းပါသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စများတွင် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်...

သာဓကပြပါမည်။

အာကာသထဲတွင် နှစ်နှစ်ခန့်နေထိုင်၍ စူးစမ်းလေ့လာမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ ရုရှားအာကာသယာဉ်မှူးသုံးဦးကို ရွေးချယ်ထားသည်။ တစ်ဦးလျှင် ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ထက်မလေးသော မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမဆို ယူဆောင်ခွင့် ရှိကြောင်း အာကာသစူးစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့ချုပ်ကပြောသည်။

အမေရိကန် အာကာသယာဉ်မှူးက...

“ကျွန်တော့်မိန်းမက ပေါင်တစ်ရာတစ်ဆယ်ကျော်လေးပဲရှိတယ်... ကျွန်တော် သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်...”

အဖွဲ့ချုပ်က ဆွေးနွေးကြပြီး ခေါ်သွားသင့်ကြောင်း ခွင့်ပြုသည်။

ဂျပန်အာကာသယာဉ်မှူးကပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဂရိဘာသာစကားသင်နေတော့ ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်လုံး ဂရိဘာသာစကားစာအုပ်တွေယူသွားမယ်...”

ခွင့်မပြုစရာအကြောင်း မရှိဘူးဟု အဖွဲ့ချုပ်ကထောက်ခံသည်။

ရုရှားအာကာသယာဉ်မှူးကလည်းထပြီး...

“ကျုပ်ကတော့ဆေးပြင်းလိပ်သမား... ဆေးပြင်းလိပ်မှမသောက်ရရင်မနေနိုင်ဘူး... ဒါကြောင့် ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်လုံး ဆေးပြင်းလိပ်တွေကို သယ်သွားမယ်...”

စူးစမ်းလေ့လာရေးအဖွဲ့ကခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ အာကာသထဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ထွက်သွားကြတယ်ဆိုပါစို့။

အာကာသထဲတွင် စူးစမ်းလေ့လာမှုများပြုလုပ်၍ နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ ကမ္ဘာမြေသို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာကြသည်။

ရှေးဦးစွာ အမေရိကန် အာကာသယာဉ်မှူးနှင့် သူဇနီးကလေးနှစ်ယောက် ချီပြီးဆင်းလာသည်။ လူအများအားရဝမ်းသာကြိုဆိုကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဂျပန်

အာကာသယာဉ်မှူး ဂရိဘာသာစကားနှင့် “မင်္ဂလာပါ” ဟုနှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ လူအများက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီးအားပေးကြသည်။

သူတို့နောက်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ထုပ်ကြီးနှင့် ရုရှားအာကာသယာဉ်မှူး ကမူးရှူးထိုးပြေးဆင်းလာပြီး ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့်စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“မီး... မီး... မီးခြစ်လေးများ မပါကြဘူးလားခင်ဗျာ... မီးခြစ်လေးများမပါကြဘူးလား...”

အာကာသထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်လည်းရှိပါလျက်နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ထုပ်ကြီးထိုင်ကြည့်ရင်း နှစ်နှစ်လုံးလုံးနေခဲ့ရသော အာကာသယာဉ်မှူးကြီးဘဝက သနားစရာ။ ဤသည်မှာ စေ့စပ်သေချာစွာမပြင်ဆင်ခဲ့၍ ဆိုသည်မှာ သိသာထင်ရှားပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်အရာပဲဆို စေ့စပ်သေချာစွာပြင်ဆင်ရင်း ဘဝအောင်ပန်းကိုဆွတ်ချပါ။

သတ္တိဟူသည် ဘဝကို
ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ အကယ်၍ ယခုခေတ်
မိန်းကလေးများ အရင်အရင်က
ထက်ပို၍ သတ္တိရှိလာလျှင် ဤ
ခေတ်တွင် နေရခြင်းမှာ ကံ
ကောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သတ္တိရှိသူတို့
သာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြသည်။
သတ္တိရှိသူတို့သာ ချစ်ခင်ခြင်းခံရ
၏။ သတ္တိရှိသူတို့သာ လိမ္မာကြ
၏။

(Artis Whitmam)

မည်သို့သောကျေးဇူးတရားမဆို သိတတ်ပါ

လူတချို့သည် ကျေး
ဇူးတရား ကျေးဇူးတရားဆိုပြီး
နှုတ်ဝယ်တဖွဖွ ရွတ်ရွတ်နေ
သော်လည်း တကယ်တမ်း
ကျေးဇူးတရားကို နားလည်တတ်
လူ အလွန်ရှားပါသည်။ ကြီးမား
လှသော၊ ထင်ရှားသောငွေကြေး
ဧဏက်ပုံမှအားပေးအားမြှောက်
မှုမျိုးကိုသာ ကျေးဇူးဟုသိတတ်
ထင်မှတ်ကြသော်လည်း ဘာမှမ
ဟုတ်သည့် ကိုယ်မသိလိုက်သည့်
လူအတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်လှ
သည့် ကြီးကျယ်သည့် ကျေးဇူးတ
ရားမျိုးကိုကား မသိမမြင် မဆင်
မြှင်တတ်ပေ။

ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်

အတွက် ကျေးဇူးသိမှုများစွာတွေ
ရလျှင် ထိုသူချမ်းသာကြွယ်ဝ
လာသည့်အခါ မြောက်မြားစွာ
ရက်ရက်ရောရောလှူဒါန်းပေး
တမ်းလိမ့်မည်ဟုယူဆနိုင်ပါသည်။
ဤအမြင်နှင့်ပင် ဤသူ
ကား လူသာမန်၊ ဤသူကား
အောင်မြင်မည့်သူဟု စားဆန်နှင့်
ဖွဲဆန်ကွဲ ကွဲပြားကဲ့သို့ အလွယ်
တကူခွဲခြားနိုင်လေသည်။ ကျေး
ဇူးတရားသိတတ်ခြင်းသည် လူ
ချစ်လူခင်ပေါများစေသောအစွမ်း
ထက်သည့် ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုဆေးတစ်ခွက်သည်

လူတိုင်းလွမ်းလှသောကံ သုံးနိုင်

ရန် အနီးအနားတွင်အလွယ်တကူရှိပါသည်။

ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်များကိုဖတ်လျှင် ဟင်းချက်နည်းပြုတ်နည်းပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ကိုအလွယ်တကူတွေ့ရနိုင်သော်ငြား လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကောင်းကောင်းဖျော်နည်းကိုမူ တွေ့ရခဲပေလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းသည်လည်း ဟင်းအမယ်တစ်ထောင်ကျော်ထက် ပိုတန်ဖိုးရှိသော လက်ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းတစ်ခွက်သောက်ရခြင်းပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျေးဇူးတရားအတွက် ချီးကျူးစကားသည် ကြီးမားသောစိတ်ကူးဖြင့်ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မေတ္တာအစွန်းအစဖြစ်ပါသည်။

မယုံလျှင်ကြည့်ပါ။ . . တပ်ကြပ်အဆင့်ရှိသူ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးအားဝင်တွေ့၍ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

“တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုမှာ ဗိုလ်မှူးကယ်ခဲ့လိုသာ ကျွန်တော်အသက်ဘေးက သိသိလေးလွတ်ခဲ့တာ . . . ကျွန်တော့်မှာဗိုလ်မှူးပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိတော့တယ်ဗိုလ်မှူးရယ် . . .”

“အင်း . . . ဘယ်တုန်းကလဲ . . .”

“ဘက္ကဒက်တောင်ပိုင်းတိုက်ပွဲမှာပါ . . .”

“အဟေးဟေး . . . ကျုပ်တောင်မမှတ်မိဘူး . . . ဒါနဲ့မောင်ရင့်ကို ဘယ်လိုကယ်ခဲ့တာလဲ . . .”

ကြောက်လန့်မပြေသေးတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရဲဘော်ကလေးကပြောပြသည်။

“‘ဝုန်း’ ဆိုရန်သူစစ်သည်တွေကလုံစွပ်တွေနဲ့ ပြေးတက်လာတော့ . . . ဗိုလ်မှူးက ကျွန်တော်ရှေ့ကထပြေးတယ်လေ . . . ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတော့မှသတိပြန်ဝင်လာပြီး ဗိုလ်မှူးနောက်ကလိုက်ပြေးလို့ အသက်ဘေးကလွတ်ခဲ့တာပါ ဗိုလ်မှူး . . . အောင်မလေး . . . ဗိုလ်မှူးရယ် . . . ဗိုလ်မှူးပေးတဲ့ အသက်ပဲရှိတော့တယ် . . .”

ကြံဖန်၍ ကျေးဇူးတင်တတ်သူပါပေ။ ထိုရဲဘော်လေးမှာ မုချအောင်မြင်မည်သူဖြစ်ကြောင်း သူ့အပြုအမူများက သက်သေပြနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝအောင်မြင်မှု လှေကားနံပါတ်သုံးကိုမှတ်ပါ။

ပည်လျှံသော ကျေးဇူးကိုပယ်ဖျက်ပါ။ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ပါ။ အနိပ်မဲ့သစ်နှစ်သစ်ကျေးဇူးရှင်တို့ လက်ဖက်ရည်အောင်ကောင်းတစ်ခွက် သောက်ရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်နှစ်သိပ်မှုတော့ရရှိပေလိမ့်မည်။

ကောင်းသောဟာသ
သည်လူအဖွဲ့အစည်းထဲမှာ ဝတ်
စားဆင်ယင်အပ်သော အကောင်း
ဆုံးအဝတ်တန်ဆာဖြစ်သည်။
(W.M. Thackeray)

သူဘက်ကလည်းခံစားပေးပါ

လူ့အတော်များများ
သည် သူတစ်ပါး၏ခံစားချက်ကို
မကြည့်တတ်၊ မမြင်တတ်။ မိမိ
လိုချင်လောဘများကိုသာ ရှေ့
တန်းတင်တတ်ကြသည်။ ထို့
ကြောင့်...

'ငါ့ဘယ်တုန်းက ဘယ်
လူကိုကူညီခဲ့တာ၊ ငါနဲ့ယှဉ်လိုက်
တော့ သူကဘာမှမဟုတ် ပါဘူး။
ငါသာဆိုရင်' စသည်ဖြင့် ကိုယ့်
ခံစားချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံစား
တတ်ကြသည်။ ထိုသေးနုသော
အပြုအမူက သင့်ဘဝအတွက်
ကြီးမားသော အနှောင့်အယှက်
အစုအဝေးကြီးဖြစ်နိုင်ပါသည်။မည်
လူကိုမဆို သတိထားကြည့်က

တွေ့နိုင်ပါသည်။

"မင်းဘယ်တုန်းက
ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ... အဲဒီလိုဆို
မင်းဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့
လဲ..."

ဆိုသော စာနာသော
အမေးများထက်...

"ငါ့အဲဒီတုန်းကဘာ
လုပ်ခဲ့တာ... အဲဒီလိုဖြစ်တော့
ငါ့နှယ်ဘယ်လိုကို ဖြစ်ခဲ့ရတာ"

စသော ပြောဆိုချင်
သူသာများပါသည်။ မိမိ၏ကိုယ်
ရည်သွေးစကားများသည် တစ်
ဖက်လူအတွက်ရယ်ဖွယ်၊ စိတ်
ညစ်ဖွယ်ဇာတ်လမ်းများသာဖြစ်
တတ်သည်ကိုသတိချပ်ပါ။

“ငါသာလျှင်၊ ငါအတွက်သာလျှင်၊ ငါတုန်းကသာလျှင်၊ ငါနဲ့သာဆိုလျှင်”

ဟူသော စကားများသည် သိလိုသူအတွက် တစ်ခါတစ်ရံသာ ကောင်းပေလိမ့်ငြား အမြဲတမ်းအတွက်မူ လူတစ်ဖက်သားစိတ်ညစ်ညူးဖွယ်၊ အထင်သေးဖွယ်များသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို မိမိအတွက်ဆိုလျှင် ဦးနှောက်ကိုသုံးပါ၊ တစ်ပါးသူအတွက်ဆိုလျှင် နှလုံးသားကိုသုံးပါ။ ဤတွင် တစ်ပါးသူအတွက် နှလုံးသားမသုံးမီသူတစ်ဦးအကြောင်း...

သားကတစ်ခုပြပါဦးမည်။

မြို့တွင်ကျောင်းတက်နေသော မွေးမြူရေးကျောင်းသားတစ်ယောက်သည်ကျောင်းခေတ္တပိတ်သဖြင့် အိမ်သို့ခဏပြန်လာသည်။ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးက တစ်နိုင်တစ်ပိုင်မွေးမြူရေးလုပ်ချင်သောကြောင့် အကြံဉာဏ်လာ၍တောင်းခံသည်။

“ကျွန်မအိမ်မှာ အိမ်တွင်းစီးပွားရေးအတွက် တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ကြက်မွေးမြူရေးလုပ်ချင်တယ်... ဘယ်လိုစလုပ်ရ

မလဲ...”

ကျောင်းသားက ကြက်ဖနှစ်ကောင်လောက်နဲ့ ကြက်မနှစ်ဆယ်လောက်စ မွေးရန်အကြံပြုသည်။ ကျောင်းဖွင့်သဖြင့် ကျောင်းသားမြို့ပြန်တက်သွားသည်။ တစ်နှစ်ခန့်အကြာကျောင်းပိတ်၍ ကျောင်းသားပြန်လာသောအခါ သူအကြံပေးခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ ကြက်ခြံသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုရင်း အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူပေးလိုက်သော အကြံကို မှားယွင်းစွာလုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုး။ ကြက်ခြံထဲတွင် ကြက်ဖက အကောင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီး ကြက်မကတစ်ကောင်တည်းရယ်။

ကျောင်းသားက အမျိုးသမီးကိုခေါ်ရင်းရှင်းပြသည်။

“ဟင်... ကျွန်တော်ပြောတာအဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ... ကြက်မကနှစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ကြက်ဖကနှစ်ကောင်လောက်ကိုပြောတာ...”

“အို... ဒါကတော့ ရှင့်ဘက်က ယောက်ျားလေး အမြင်ကိုး... ကျွန်မကမိန်းကလေးရှင့်ဟင်း... အဲဒါတောင် ကြက်ဖကနည်းနေသေးတယ်...”

ကဲ... ပပြောတုန်းတာ။

ယောက်ျားမြို့ပြန်လည်း ခံစားနားလည်ရမယ်ပဲ။

လူတွေကို မော်ကြည့်
ပြီး အားကိုးစရာမလိုအောင်
ပညာလုံလောက်စွာ တတ်ထား
သင့်သည်။ ပြီးလျှင် လူတွေကို ငဲ့
ကြည့်ပြီး အထင်မသေးအောင်
မြင်တတ်သောပညာကို ပို၍
တတ်ထားသင့်သည်။

(M.L. Boren)

လူတစ်ပါးကိုနားဝင်အောင်ပြော ကိုယ်တိုင်လည်းလိုက်နာ

လူအတော်များများ
သည် သူတစ်ပါးကိုကျေနပ်
သောစည်းကမ်းချက်များ ချမှတ်
တတ်ကြပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကျ
တော့ လစ်လျင်လစ်သလို ထို
စည်းကမ်းများကို ချိုးဖောက်
တတ်သော လူစားများလည်း
များပြားလှပါသည်။ အမှန်က
ကိုယ်ချမှတ်သော စည်းကမ်း
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လိုက်နာမှ ထို
စည်းကမ်းသည် တန်ဖိုးရှိသော
စည်းကမ်းဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။
ကိုယ်တိုင်ကမစောင့်ထိန်းနိုင်ဘဲ
ကျိုးပေါက်မည်ဆိုလျှင် သူတစ်
ပါးကိုချမှတ်ထားသော စည်း
ကမ်းသည်

“ကျောင်းဝန်းထဲဆိုင်းမ
တီးရ။ ပုံ/ဘုန်းကြီးလို့”
အများ က ‘ဘွား’ခနဲ
ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေ
တို့ကြားဖူးမယ်ထင်ပါသည်။
ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး
က သူ့ကျောင်းဝန်းအတွင်းနှင့်
ကျောင်းပရိဝုဏ်နားမှာ ဆိုင်းမ
တီးရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားပါ
သည်။ ရွာသူရွာသားတွေဆိုတော့
ဘုန်းကြီးကြောက်လို့ ထိုစည်း
ကမ်းကို မချိုးဖောက်ခဲ့ကြ။ တစ်
ခါတော့ အခြားရွာများတွင်
အလှူပွဲနှင့် ကထိန်ပွဲများတွင်
ဆိုင်းနဲ့ဝိုင်းနဲ့ စည်ကားသိုက်မြိုက်
နေသည်ကို အားကျသော သူကြီး

နှင့်ရွာသားများက ကထိန်ပွဲတွင် ဆိုင်းထည့်ရမည်ဟု ကျိတ်စီစဉ် ကြသည်။ ဆရာတော်ကို အသိ မပေးဘဲလုပ်မည်။ ဆရာတော် စိတ်ဆိုးလည်း ပြီးမှတောင်းပန် မည်ပေါ့။ ကိုယ့်ရပ်ရွာသူရပ်ရွာ သားများကိုလည်း စည်ကားချင် သကိုး။

ပွဲနေ့ရောက်တော့ကျောင်း ဝန်းထဲဆိုင်းလည်းတီးရော ဘု ရားခန်းထဲကဆရာတော် သင်္ကန်း ကြီးခေါင်းပေါင်းပြီး ထွက်လာ သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကိုသူကိုက် လို့။ ဆရာတော်ပုံက တစ်ခုခုကို အလွန်အမင်းထိန်းချုပ်ထားရဲ့ တဲ့ပုံမျိုးပေါ်နေသည့်။ အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားသော သူကြီး လည်း...

“စိတ်... စိတ်မဆိုးပါ နဲ့ဘုရား... တပည့်တော်... တ ပည့်တော်တို့...”

“မင်းတို့ကို ငါ့ကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲ ဆိုင်းမတီးရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာမသိဘူး လားကွ... ဟေ...”

“သိပါတယ်ဘုရား... ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကျောင်းကထိန် စည်ချင်လို့အရဲစွန့်ပြီးဆိုင်းထည့် ရတာပါဘုရား...”

“အိန်... အခုမှ

တော့လည်းရှိစေတော့ပေါ့... ငါ့ဝါသနာငါသိလို့ ဆိုင်းမတီးရ အမိန့်ထုတ်ထားတာ... ငါက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆိုင်းသံ ကြားရင်မနေနိုင်ဘူး... တစ်ခါ တည်း ထထက်ကချင်တာ... အခုမှတော့လည်းမထူးတော့ပါ ဘူး... တစ်ပိုဒ်လောက်ဆွဲလိုက် ရအောင်... ရွာစားရေ... ရပ်ကြီးသူတို့xxxဟန်မူပို့xxx ဘာတဲ့xxxဟဲ့xxx”

“ရပ်ကြီးသူတို့xxx”

ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် ချမှတ်ခဲ့သော ကြောက်စရာကောင်းသည်ဆို သော စည်းကမ်းမှာ ရယ်စရာအ ဖြစ်သို့ရောက်ရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုယ် တိုင် လိုက်နာနိုင်သလောက်သာ စည်းကမ်းချမှတ်ပါ။

ယခုကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ တွင်တွေ့နေရပါသည်။ ကုမ္ပဏီ သို့ အလုပ်သမားအား ကိုးနာရီ အရောက်လာရမည်။ လေးနာရီ မှာအလုပ်ဆင်းရမည် ဟူသော စည်းကမ်း ချမှတ်ထားသည်။ ဤ သည်ကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် က ကိုးနာရီတွင် အိပ်ရာထဲ၌သာ ရှိနေသေးသည်။ မည်သည့် အလုပ်သမားက အလုပ်ထဲကို

ကိုးနာရီတွင်ရောက်မည်နည်း။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က နေခင်းနှစ်နာရီ ပြန်သည်။ မည်သူက လေးနာရီ ကို နေကြမည်နည်း။ မည်သူမှ မှတ်ထားသော စည်းကမ်းကို လိုက်နာလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဤတွင်ပြောစရာရှိ သေး၏။ လူတစ်ယောက်သည် သူ့ဆရာသခင် သူ့မိတ်ဆွေအ ကွက် အသက်ပင်စွန့်နိုင်၏။ သို့ မသက် နားပူခံနိုင်လိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။

စကားကြုံ၍ သာဓက တစ်ခုပြချင်ပါသေးသည်။

ကျောင်းသွားခါနီး မိ ခင်နဲ့ကလေးဝုန်းဒိုင်းကြနေကြ သည်။ ပြဿနာက ကလေးကို ကိုက်သော နံနက်စာဆန်ပြုတ် ကို ကလေးကငြင်းနေလို့ဖြစ် သည်။ ကလေးက ခေါင်းမာ သည်။ မိခင်ကဘယ်လိုချော့ ချော့၊ ဘယ်လိုခြောက်ခြောက် ပသောက်ရေးချမသောက်။ ရေ မျိုးခန်းမှထွက်လာသော ဖခင်က ထိုပြဿနာကို သတိပြုမိသွား သည်။

“ဒီသားအမိတွေဘာ ဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဒီမယ်လေ... ကို ယာက ဆန်ပြုတ်သောက်ပါဆို

သေမလောက်ငြင်းနေတယ်... ဒါသူသောက်မသွားရင် တစ်နေ့ လုံးဗိုက်ဆာနေမှာစိုးလို့ ဒီက တိုက်တာ...”

“ဪ... ဒါများ တွာ... သားလေးလာပါဦး ဖေဖေအနားကို...”

ဖခင်က သားအနား ကပ်၍ စကားတစ်ခွန်းတီးတိုး ပြောလိုက်သည်။ သားငယ်မျက် လုံးပြူးသွားပြီး ဆန်ပြုတ်လေ့ ပြေးယူကာ တစ်ရှိန်ထိုးမော့ချ လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကလေးလွယ် ပြီး ကျောင်းကိုလစ်ချသွားသည်။ အံ့ဩမှင်တက်နေသော မိခင် က...

“ဟင်... ဒီလောက် ဆန်ပြုတ်ကြောက်နေတဲ့ကလေး ကိုတစ်ခါတည်း မော့သောက်ချင် အောင် ရှင်ဘာပြောလိုက်တာ လဲဟင်...”

“လွယ်ပါတယ်မိန်းမ ရယ်... သားဒီဆန်ပြုတ်ကိုမှန် မှန်မသောက်ရင် သားရွှေပန်း လေးကကြီးလာမှာမဟုတ်ဘူး လို့...”

မိန်းမလုပ်သူက ဆန် ပြုတ်လေ့နဲ့ သူ့ယောက်ျားခေါင်း ကိုခေါက်လိုက်သည်။

“ဂေါင်... ဂေါင်

ဂေါင်း...

“ဟ... မိန်းမရတာ
လို့ခေါ်နေတာလဲ...”

“ရှင်မှ ငယ်ငယ်တုန်း
ကဆန်ပြုတ်မှန်မှန်မသောက်
ခဲ့တာ... ဟင်...”

ပြောပါတယ်။

ဘာအောင်မြင်ရေးမှာ ကိုယ်
ချမှတ်တဲ့စည်းကမ်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
လိုက်နာနိုင်ရမယ်ဆိုတာကို

လှည့်ပတ်သောလူသားများအကြောင်း

လူငယ်များသည် ပုံ
သွင်းရန်အရာများမဟုတ်။ ပွင့်
လန်းရင်သန်လာအောင်ပြုစုပျိုး
ထောင်ရမည် လူသားများသာ
ဖြစ်သည်။

(Jess Lair)

လူငယ်များသည် ပုံ
သွင်းရန်အရာများမဟုတ်။ ပွင့်
လန်းရင်သန်လာအောင်ပြုစုပျိုး
ထောင်ရမည် လူသားများသာ
ဖြစ်သည်။ လူသားများသည်
ပုံသွင်းရန်အရာများမဟုတ်။
ပွင့်လန်းရင်သန်လာအောင်
ပြုစုပျိုးထောင်ရမည် လူသား
များသာ ဖြစ်သည်။ လူသား
များသည် ပုံသွင်းရန်အရာ
များမဟုတ်။ ပွင့်လန်းရင်သန်
လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ရ
မည် လူသားများသာ ဖြစ်
သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်းလေ့လာသင်ယူပါ

လူတချို့သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို ငါသိငါတတ်လုပ်ချင်ကြသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာရင်သင်ကြားရေး၊ လေ့လာရေးထက် ငွေကြေးကိုရှေ့တန်းတင်လာကြသည်။ မင်းဘာတတ်လဲဆိုတာထက် မင်းဘယ်လောက်ရလဲဆိုတာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတတ်ကြသည်။ တကယ့်အစစ်အမှန်တရားတွင် မွေးကတည်းကစ၍သေဆုံးသည်ထိတိုင် သင်ကြား၍ မကုန်နိုင်သော ပညာများရှိပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် စာတစ်အုပ်၊ ကျမ်းတစ်ထုပ်ကို မဖတ်ရှုမလေ့လာနိုင်အားလျှင်ပင် နိစ္စဓူဝပတ်ဝန်းကျင်မှ

ပြောဆိုနေကြသည်များမှ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတသင်ကြားနိုင်ပေသည်။ ပညာစကားရှိပါသည်။ “ဘဝကတို၏၊ တတ်သိစရာများကများပြားလှ၏” လူတစ်ယောက်သည် စာအုပ်စာပေထဲမှ ပညာသင်ယူနေရုံနဲ့မလုံလောက်ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှအကြောင်းအရာများကိုပါ သင်ယူမှ ပြည့်စုံလုံလောက်မည်။ ဆိုလိုသည်ကား ဗေဒင်စာအုပ်များဝယ်ဖတ်ပြီး ယတြာချေနေရုံနှင့် သင့်ဘဝမည်သို့မှ တိုးတက်လာမည်မဟုတ်။ သင်ကိုယ်တိုင် လေ့လာသင်ယူမှုမြောက်မြားစွာနှင့် ကြိုးစားသွားမှသာ အောင်

မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

Benjamin Franklin ဤသို့ဆိုခဲ့ပါသည်။

ထင်္ဂုဏ်သိလ် အကျင့်ဆို၊ တွေ့ကိုတိုက်ပါ။ သင့်အိမ်နီးချင်းများနှင့်ငြိမ်းချမ်းစွာနေပါ။ နှစ်တိုင်း သင့်ကို ကောင်းကောင်းလူတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင်ပါစေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဖွင့်နားစွင့် သင်ကြားသူ တစ်ဦးအကြောင်းပြောပြပါဦးမည်။ ထိုလူက မန္တလေးက ကချမ်းလေးဖြစ်ပါသည်။

ကချမ်းလေးကရန်ကုန် ရာဇဝတ်တပ်မှ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုတွင်တည်းပါသည်။ ဧည့်သည်တို့၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဟိုနားရိုးတီး ယောက်ျားကောင်း ခိုနားရိုးတီး ယောက်ျားကောင်းနှင့် ညနေစောင်းသောအခါ ပျင်းလာတော့၏။ ကချမ်းလေးက အရက်သောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝိတ်တာကိုအရက်နဲ့စားသောက်စရာများမှာ၏။ ဝိတ်တာပြင်ဆင်ပေးသော အရက်နဲ့စားသောက်စရာများကိုပိုဝံ့ရင်း ရန်ကုန်၏ညနေ ခင်းအလှကိုခံစားနေ၏။ အရက်ကုန်သောအခါ...

“တောက်... သောက်

လို့ကောင်းလိုက်တာ... အေး...”

“ဒါတွေ သိမ်းလိုက်တော့ဟေ့... ငါထမင်းဆာပြီ ထမင်းစားတော့မယ်...”

ဝိတ်တာက ကျသင့် ငွေဘီလံစာရွက်ကိုယူပြီး ကချမ်းလေးဆီပို့ပေး၏။ ကချမ်းလေးက ဘီလံစာရွက်ကိုကြည့် ရင်း အံ့အားသင့်သွားပြီး ဝိတ်မသက်မသာနဲ့ငွေထုတ်ရှင်းလိုက်သည်။

“အေး... ထမင်းစားမယ်... ထမင်းပြင်စမ်း...”

ဝိတ်တာက ကချမ်းလေးမှာသ ပျက်ပြင်ဆင်ပေး၏။ ဟင်းကလည်းကောင်း၊ စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် ရေချိန်ကလေးကလည်းလုပ်ထားတော့ မြိန်မြိန်ကြီးသုံးဆောင် လိုက်တာ သုံးပန်းကန်ခွဲလောက် ကျမပြီးတော့၏။

“စားလို့ ကတော့ တကယ်ကောင်းကွာ...”

ဝိတ်တာက ဘီလံစာရွက်လာပေးသည်။

“ဟင်... ဒါကဘာအတွက်လဲ...”

“ထမင်းနဲ့ဟင်းအတွက်ပါ...”

“ဟင်... ထမင်းဟင်း

အတွက်ထပ်ပေးရဦးမယ်.."

"ဟုတ်တယ်လေ..
ပေးရဦးမယ်.."

"ဪ... ရမယ်ရ
မယ်... အေး... ဒီမှာငါညအိပ်
ဦးမယ်... အိပ်တဲ့အတွက်ရော
ပေးရဦးမှာလား..."

ဝိတ်တာလေးစိတ်မ
ရှည်စွာပြန်ပြောသည်။

"ခင်ဗျားအိပ်ရင် ည
အိပ်ခန်းခရစ်ထောင်ယူမှာပဲ..."

"ဘာ..."

ကချမ်းလေးပေါက်ကွဲ
တော့သည်။ လူမှာဒေါသက
လည်းထွက် ရေချိန်ကလည်းရှိ
နေတော့ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်
ဟစ်သောင်းကျန်းတော့၏။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက
ပြေးလာရင်း...

"ဘာ... ဘာဖြစ်ကြ
တာလဲ... ကျွန်တော်ရှင်းပေး
ပါမယ်..."

"ရှင်းရအောင်... ခင်
ဗျားကဘာလဲ... ရဲသားကြီး
လား..."

"မ ဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ
ကျွန်တော်ဒီဟိုတယ်က မန်နေ
ဂျာပါ... ဒီဟိုတယ်ရဲ့ကောင်း
ကျိုးဆိုးကျိုးအားလုံး ကျွန်တော်နဲ့
ဆိုင်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ကို

ပြောပါ..."

"ခင်ဗျားတို့ရန်ကုန်က
လူတွေကိုကဆိုးတာ... ဟိုဟ
သောက်သောက်ပြန်ပြီ... ပိုက
ဆံပေး... ဒီဟာစားစားပြန်ပြီ
ပိုက်ဆံပေး... လူဝါးဝလို့ အ
ညအိပ်ခတောင် တောင်းနေသေး
တယ်... ဟေ့... မန္တလေးက က
ချမ်းလေးကွ... ငတုံး မဟုတ်
ဘူး..."

"ဒါကဒီလိုရှိပါတယ်
ကျွန်တော်တို့မှာသတ်မှတ်စေ
နှုန်းတွေရှိပါတယ်... သတ်မှတ်
ကြေးထက်တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ
မယူပါဘူး"

"ပိုမယူဘူး ဟုတ်လား
မင်းတို့ရန်ကုန်... တောက်...
တောင်းလိုက်ပုံက ပိုက်ဆံများ
မရှိရင် မဖြစ်တော့မလောက်ပဲ
တို့မန္တလေးမှာဆို အရက်ကြိုက်
သလောက်သောက်စမ်း...
ဘာတစ်ပြားမှမပေးရဘူး...
ထမင်းဆိုလည်း ကြိုက်တာနဲ့စား
ဘာတစ်ပြားမှမပေးရဘူး ညအိပ်
ရင်လည်းကြိုက်တဲ့တည်းခိုခန်း
ဝင်အိပ်။ မနက်လင်းရင် လမ်း
စရိတ်အဖြစ် တစ်သောင်းမျိုး နှစ်
သောင်းမျိုးတောင်ပြန်ပေးလိုက်
သေးတယ်..."

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက

မျက်နှာဝယ်လေးနက်မြန်မေးသည်။

"မဟုတ်တာဗျာ...
ခင်ဗျားကြုံဖူးလို့လား..."

"ကျုပ်တော့မကြုံဖူး
ဆူး... ကျုပ်မိန်းမတော့ခဏ
ခါကြုံဖူးတယ်... ဟင်း...
မန္တလေးက ကချမ်းလေးနော်
... ဟေ့... မဟုတ်ဘူး... အားလုံး
ကိုမေးစမ်းပြီးမှ ရန်ကုန်တက်
လာတာ..."

ဤသည်မှာ ပတ်ဝန်း
ကျပ်မှလည်ယူမှုကြောင့် အသိ
အမြင်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အသိ
အမြင်ရှိနေမှတော့ ဘယ်သူက
နှစ်ချစ်ရပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် မှတ်ပါဦး။
ပတ်ဝန်းကျင်ကသင်ယူခြင်း
ပြုလုပ်ရုံတော့အကြံကို ချဲ့ကာတိုး
ယူမရပါဘူး။

အမှားလုပ်မိလျှင်ဝန်ခံ

ဘဝတက်လမ်းကို အနှောင့်နှေးဆုံးကိစ္စမှာ ဝန်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှားကိုအမှားမှန်း မသိတာထက် သိသိကြီးနဲ့ ကျူးလွန်သူကပိုဆိုးပါသည်။ ထိုထက် ပို၍ကျူးလွန်ပြီး မှားမှန်းသိပါလျက် ဝန်ခံသူကအဆိုးဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်လျှင် မည်သူမဆိုခေါင်းရှောင်တတ်ကြသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ငါလုပ်တာမဟုတ်ဘူး ဒီပြဿနာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး...”

ဆိုသော စကားများ သာ လှိုင်နေအောင်ကြားရတတ်

ပါသည်။

ဘဝ၏အောင်မြင်တိုးတက်ရေးလမ်းကြောင်းကို ရှေးရှုသူသည် အမှားကိုဝန်ခံ အမှန်ဖြစ်အောင်အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ရန် ဝန်ခံလေးသင့်ပေ။

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်မိပါတယ် ဆိုလျှင်ခွင့်မလွှတ်သူရှားပါသည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်တိုင်လည်းနောက်တစ်ကြိမ်မဖြစ်ရန် ဆင်ခြင်နိုင်သည်။ ဝန်ခံမခံပါက ကိုယ်ပဲ မမှားခဲ့ သလိုလို ဖြစ်ပြီး အမှန်ကိုမမြင်နိုင်တော့။

အမှားများများလုပ်မိသူသည်မှားစကားပြောရန်လည်း ဝန်ခံလေးတော့ မည်မဟုတ်။

ပြောရန်ကောင်းနှင့် မှားစကားတစ်လုံးတို့၏ ထူးခြားချက်မှာ ပြောရန်ကောင်းသက်တိုးသော ဗီယက်မာ့ Mark Twain ကဆိုခဲ့ပါသည်။

ခြင်းဆန်နေခြင်း သည် ခပ်၏တန်ဖိုးရှိသောအချိန်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖဲ့ယူဝါးမျှ လွှားမည်သာဖြစ်သည်။ အမှားတစ်ခုတည်းကို ထပ်ခါထပ်ခါမှားကတ်သောသူများမှာ ထိုသို့သော အမှားကိုဝန်ခံမခံတတ်သော လူများဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ အမှားကိုဝန်ခံမခံတော့ မှားမှန်းမမှတ်ပါ။ မမှတ်မိတော့ထပ်ကျူးလွန်။ ထပ်မှားနဲ့ အမှားသံသရာမှ မထွက်နိုင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

အချို့လူများက ရှိသေးသည်။ အမှားတစ်ခုတည်းကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကျူးလွန်မိကြသည်။ ထိုသို့ကျူးလွန်သောသူများမှာ အလုပ်ကို စိတ်မပါသော လူများသာဖြစ်သည်။ အမှားအမျိုးမျိုးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျူးလွန် မှားများမှားများ ဖြောဆိုနေကြပါသည်။

ထိုသူများမှာ အရာရာကို မှားယွင်းရန် ဝန်ခံလေးသူများ မြစ်သည်။

ကန်ထရိုက်တိုက်ဆောက်သည်ဆိုပါစို့။ အုတ်မြစ်ချကတည်းက မှားမှန်းသိလျှင် ပြင်လို့ရသေးသည်။ ထိုအမှားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အိမ်ကြီးပြီးသည်အထိ အကြိတ်ဆောက်ပြီး အားလုံးပြီးကာမှ sorry ဆိုပါက အားလုံးမြေမျိုနေပြီ။

ဤစကားသည်ကောင်းသောအယူအဆ မဟုတ်ပါ။ ဂရုစိုက်ကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုသို့သောအမှားသမား များပြားစွာရှိနေပါသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုးဦး အုန်းညွန့်မှာ ထိုသို့သောလူစားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဟိုဟာလုပ်မှားပြန်ပဟေ့၊ ဒီဟာလုပ်မှားပြန်ပဟေ့ အမြဲမှားနေခဲ့သည်။ သူလက်သုံးဆောင်ပုဒ်မှာ များများမှား များများသိပ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အသိများကိုဘဝတွင် အသုံးမချလိုက်ရရှာပါ။ အမှားတွေထောင့်စုံအောင်လုပ်ပြီး အသိအလိမ္မာအရှိဆုံးနှင့် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်တော့မဟုတ်ဆိုတဲ့အချိန်ကျမှ ဆေးမှားသောက်၍ ဆုံးသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... ထင်မြင်ချက်များစု

စည်းပြီး ရှုထောင့်တစ်ခုဖြစ်လာ
အောင်ပြုစုပါ။ ပြီးနောက် သင်
ချင့်ချိန်အကဲဖြတ်မှုကို အယုံ
အကြည်ရှိပါ။

စကားစပ်မိ၍ ပြောပြ
ပါဦးမည်။ ပြင်လို့မရတဲ့အမှား
အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆေးကျောင်းတွင်ဖြစ်
သည်။ ဆရာဝန်လောင်းများ
အား တာဝန်ကျဆရာလေးနှစ်
ဦးမှ စာမေးပွဲ စစ်နေကြသည်။
မေးသည့် စာမေးပွဲကလည်း
ကြပ်ကြပ်အိတ်ထဲတွင် လူ့ခန္ဓာ
ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများထည့်
ထား၍ ကျောင်းသားက အပြင်မှ
စမ်းကြည့်ပြီး ဘာပစ္စည်းဆိုတာ
ပြောစေကာ မှန်လျှင် ထိုအစိတ်
အပိုင်းကို ထုတ်ပြရမည်။ ထိုခန္ဓာ
ကိုယ် အစိတ်အပိုင်း ကို
အသေးစိတ်ရှင်းပြရသော လူ
တွေ့စာမေးပွဲဖြစ်ပါသည်။ ခက်
သည်က စာမေးပွဲစစ်နေသော
ဆရာလေးနှစ်ဦးက စာမေးပွဲစစ်
ရင်းခွက်ပုန်းကန်နေကြခြင်းပင်။
ဒါပေမယ့် ဒါကအမှားကြီးမဟုတ်
သေး။

ကျောင်းသားကျောင်း
သူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက် စာမေးပွဲဖြေသွားရင်း
ကျောင်းသူတစ်ဦး အလှည့်

ရောက်လာသည်။ ရေချိန်နှင့်
အာလုံးနေသော ဆရာတစ်ဦးက
ပြောသည်။

“စမ်းကြည့်သမီး...
အဲဒီကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွေထဲက
သမီးကြိုက်တဲ့အိတ်ကိုစမ်းကြည့်
ယူပြီးရင် ပြန်တော့မချရသွား
နော်...”

ကျောင်းသူကအိတ်
တစ်လုံးကို ရွေးချယ်ပြီး စမ်းကြည့်
သည်။ မျက်နှာက အံ့သြစိတ်
ကြောင့် အရောင်ပြောင်းသွား
သည်။ ပြီးမှဖြည်းဖြည်းချင်းပြော
သည်။

“ဝက်... ဝက် အူ
ချောင်း...”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ
ဒါတွေက လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်
အပိုင်းတွေချည်းပဲ... သမီးသေ
သေချာချာစဉ်းစားပြီးမှဖြေ...”

“ဟင့်အင်း... ဒါ ဒါ
ဝက်အူချောင်းပဲ...”

ဆရာနောက်တစ်ဦး
ကမနေသာတော့...

“သမီးသေသေချာချာ
စိတ်အေးအေးနဲ့စဉ်းစားနော်...
ဆရာတို့ ချန့်စံပေးတယ်...
လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ
ဝက်အူချောင်းနဲ့ဆင်တူတာ ဘာ
ပစ္စည်းရှိလဲကွယ်... မရှက်နဲ့နော်...”

ဆရာဝန်ဆိုတာဒါမျိုးတွေမရှက်
ရဘူး... ပြော...”

“မရှက်ပါဘူးဆရာ ဒါ
ကတော့ဝက်အူချောင်းမှဝက်အူ
ချောင်းပဲ...”

“ထိုင်းလိုက်တဲ့သမီး
ကဲ... ဖိတ်ထဲကပစ္စည်းကိုထုတ်
ကြည့်စမ်း...”

ကျောင်းသူထုတ်ကြည့်
လိုက်သောအခါ တကယ့်ဝက်
အူချောင်းကြီးထွက်လာသည်။
ဆရာနှစ်ယောက်မျက်လုံးပြူးပြီး
အမူးပြေသွားသည်။

“ဟကောင်ရ... ခွံးမှ
ပါ... ကိုအထုပ်မှားပြီးမြည်း
မိပြီဟ...”

ထိုအမှားကပြင်၍ ရ
နစ်ပါဦးမလား။ သူ့စကားအ
တိုင်းဆို လူဝက်အူချောင်းနဲ့
တူသော အချိုးသမီးများရှက်
လှသည့် လူ့ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း
ဆိုလျှင် ကိုင်းဆရာရေ အဘိုး
ဦးထုန်းညွန့်မှားသောက်သော
ဆေးယာရှာ၍မှားသောက်လိုက်
သေးမည်။

ကျွန်တော်အကြံပေး
ချင်ပါသည်။

ဘဝကိုအမှားနည်းနိုင်သမျှ
မှားမကပ်ကြိုစား။ မှားမည်ဆိုလျှင်
သွေးနီနီ၍ မှိုက်တာကိုဆင်ခြင်ခြင်းမှာ

နောက်မဟုတ်လျှင်ကား ဝက်အူချောင်းနှင့်
အင်း... ဝက်အူချောင်းနဲ့ မှားစားမိမည်
မဟုတ်။

ကိုယ့်အယူအဆကို မမှီတ်မသန်ယုံကြည်ပါ

ကျွန်တော်အရှေ့က ပြောခဲ့ပါသည်။ ငြင်းဆန်နေခြင်း သည် သင်၏တန်ဖိုး ရှိသော အချိန်တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖဲ့ယူ ဝါးမျိုသွားမည်ဟု။

ဤစကားသည် အမှား လုပ်မိသူအတွက်ဖြစ်သည်။ မှန် နေလျှင်ကား မိမိအယူအဆကို လုံးဝကာကွယ်ငြင်းဆန်ရဲရမည်။ အချို့လူများက ကိုယ်မှန်နေ သည်ကိုသိလျက်ပင် အထက်လူ ကြီးကိုကြောက်၍လည်းကောင်း၊ သူဌေးကိုမပြောရဲ၍လည်းကောင်း ငြိမ်၍လည်းခံနေကြရသည်။ ဘဝတိုးတက်ချင်သူသည် ဤ စိတ်ကို လုံးဝဖယ်ရှားရမည်ဖြစ်

သည်။ မိမိမှန်နေလျှင် မည်သူ ကိုမဆို လုံးဝငြင်းဆန်ရဲရမည် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ယုံကြည်မှု အတွက် မည်သူ့ကိုမဆို တင်ပြ ရဲရမည်။ အလုပ်ရှင်ပြောသမျှကို ငြိမ်၍လည်းခံနေလျှင် မည်သို့ သော အောင်မြင်မှုမျိုးရရှိမည် နည်း။ မိမိ၏ယုံကြည်မှု၊ မှန်ကန် မှုကို ရဲရင့်စွာတင်ပြမှသာလျှင် သင်၏ အောင်မြင်မှုလမ်း ကြောင်း ပွင့်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ရဲရဲ တောက်ပြင်းထန် ငြင်းဆန်ရဲသော အမျိုးသမီးတစ် ဦးကို ဥပမာပြချင်ပါသည်။ နွေဦးပေါက်ရာသီ၏

ဟာသီရိကမ်းမြေသည် အနား ကျသူများနှင့်ပြည့်စုံနေလေ သည်။ အမျိုးသမီးက ဟိုတယ် ကျွတ် တည်းခိုရန်အခန်းငှား နေသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာက အခန်းပန်နေလေသည်။

"ဟိုတယ်မှာက တည်း ခိုနေရာတစ်ခန်းမှ မကျန်တော့လို့ ပါ တခြားဟိုတယ်မှာတည်းပါ လား..."

"ကျွန်မတစ်မြို့လုံးရှာ ပြီးပြီ... ဘယ်မှာမှရှာလို့မရဘူး ဒီမှာဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးပါ..."

"မက်တာပဲဗျာ... ဒီ ဟိုတယ်မှာက ကျွန်တော်တို့ အိပ် နေပါကတည်းခိုသူတွေကိုပေးထား ရတာ... တခြားတော့ရှိတယ် ... ကာမတော့ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အမျိုးသားနှစ်ယောက်တည်းနေ ခဲ့ အနီးတစ်ခန်းရှိတယ် အဲဒီ မှာကတည်းရဲရင်တော့ပြောကြည့် ခိုရမလားပဲ..."

"ရတယ်လေ ကျွန်မ ကိုယ်ကျွန်မတာဝန်ယူတယ်... ကျွန်မတည်းမယ်..."

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ခိုရန်ယောက်နဲ့သွားညီသည်။ အဆင်ပြေသဖြင့် မိန်းကလေးကို ခိုအခန်းပို့လိုက်သည်။ မိန်းက လေးအခန်းထဲဝင်လာလာခြင်း

ထိုနှစ်ဦးကပြောသည်။

"ဒီအခန်းထဲမှာ ခု တင်နှစ်လုံးရှိတယ်... ပဟေဠိ တစ်ခုမေးမယ်... ဖြေနိုင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခုတင်နဲ့အိပ် မဖြေနိုင်ရင်ငါတို့နဲ့အိပ်ရမယ်..."

အမျိုးသမီးကသဘော တူသည်။

"သူ့အသီးကနီနီလေး သေးသေးလေး... အပင်ပေါ် မှာသီးတယ်... ဘာသီးလဲ..."

အမျိုးသမီးက အေး ဆေးစွာပြန်ဖြေသည်။

"ခရမ်းချဉ်သီး..."

"မှားပြီ... မှားပြီ... ခရမ်းချဉ်သီးက နွယ်ပင်မှာသီး တာ မြေကြီးမှာသီးတာစွန်ပလွန် သီးမှမှန်မှာ..."

ဟိုနှစ်ယောက်ပျော် ပြီး ထခုန်ကြသည်။ ဟိုတယ်မန်နေ ဂျာကတော့မျက်နှာတွေပျက်လို့ ဒီလိုနဲ့တစ်ညအိပ်ကြတယ်ဆိုပါ တော့။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကြီး တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူး။ ထိုအမျိုးသမီးအတွက် စိုးရိမ်နေ ၍ဖြစ်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုခု တက်လို့ကတော့ ရှင်းလိုက်ရမယ့် အမျိုး... နံနက်လင်းလင်းခြင်း ထိုအခန်းသို့သွားကြည့်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါ့မလဲပေါ့။

ခုတင်ပေါ်တွင် အမျိုးသမီးက တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသည်။ အမျိုးသားနှစ်ဦးက ခုတင်အောက်မှာ ခွေးထောက်ရင်းတောင်းပန်နေကြသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... စွန့်ပလွန်သီးလို့ပြောပါ...”

“ဟင့်အင်း... ခရမ်းချဉ်သီးပဲ...”

ကဲ... ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်အပေါ် ဘယ်လောက်ခိုင်မာလိုက်သလဲ။ ကိုယ့်ယုံကြည်မှုအတွက် ဘယ်လောက်ရဲရင့်လိုက်သလဲ။ အတုယူစရာပင်ကောင်း။ ကောင်းသေးတော့။

ဒါမှမရှင်းသေးလျှင် နောက်ထပ်ဥပမာတစ်ခုထပ်ပြောပါမည်။

သွားဆေးကုခန်းတစ်ခုထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပြေးဝင်လာပြီး ဆရာဝန်ကိုပြေးဖက်သည်။ အမျိုးသမီးမှပင်...

“မောင်... မောင်နဲ့ ကျွန်မတွေ့တာ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးထင်တယ်...”

ဆရာဝန်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဘာလဲ... အိမ်ထုလူကြီးသိသွားလို့လား...”

“မဟုတ်ဘူး နတ်စရာသွားကဒီတစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့လို့”

အကျိုးအိတ်ထဲလက်ဖျက်ပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဖြည့်စေရန် ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်း သိရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီးအကြောင်း သိဖို့ဆိုမှ လက်ထုတ်ပြီးလောကကြီးကိုယ်ကိုင်ကြည့်မှ သိနိုင်မည်။
(Mark Twain)

လုပ်ငန်းကိုအဆင့်အလိုက် မှန်ကန်စွာဆောင်ရွက်ပါ

လူအများ၏စိတ်နေ သဘောထားက မည်သည့် အလုပ်ကိုမဆို ဖြတ်လမ်းကလိုက် ချင်ကြသည်။ ဖြတ်လမ်းက လိုက်၍ ထွက်လာသောအဖြေကိုလမ်းရိုးကလုပ်၍ ထွက်လာသော အဖြေထက် တန်ဖိုးထားကြသည်။ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း 'ငါသား ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတယ်ဟဲ့၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို သူများထက်ဖြတ် လမ်းနည်းက တွေးတတ်တယ်ဟဲ့' ဟုဆို၍ တလွဲဂုဏ်ယူတတ်ကြသည်။

ဖြတ်လမ်းလိုက်တဲ့ လူများကတော့ နာမည်ကောင်းရ လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ

တကယ်အစစ်အမှန်တရားက နောက်တန်းရောက်သွားတတ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုဖြတ်ထိုးဉာဏ် ဖြတ်လမ်းသမားများသည် ကိုယ့်အရှုပ်ကိုယ်မရှင်းနိုင်၊ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်မရောက်ရခြင်းနှင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ကြောင်း လေ့လာကြည့်ကသာမကတွေ့ အများကြီးရှိပါသည်။

ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင် မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ပရိစိရုာကျကျ၊ စတက်ဘိုင်စတက် လုပ်ခြင်းက ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက်သေချာတဲ့ လေ့ကျင့်ထိန်း

ဖြစ်ပါသည်ဟု အခိုင်အမာဆိုချက်ပါသည်။ မြန်မာ့ပြောထုံးရှိပါသည်။

"အလျင်လိုလမ်းအို..."

အမေရိကတို့က အယ်ပိုင်းလွင်တီးခေါင် တောင်ကန်များပေါ်တွင် လေ့လာရေးမရီးသွားနေသူတစ်ဦး ခက်ခဲပင်ပန်းစွာခရီးသွားနေရသည်။ နေကလည်းပူ အကူကလည်းမရှိ၊ ရွာသစ်ရွာများပင်မမြင်သဖြင့် မြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ခရီးသွားနေရသည်။ ဆာလာသဖြင့်နံနက်စာစားရန် သတိရလာ၏။ အချိန်မည်မျှရှိမည်နည်း။ တောင်ကွေ့တောင်ဆင်းတစ်ခုအရောက်ထိပင်အောက်တွင် စိမ်မြေအပြုထိုင်၍ နွားနို့ထိုင်ညစ်နေသော စေ့သစ်လူနီရိုင်းတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်သဖြင့်ပမ်းသာသွား၏။ မရီးသွားက မေးလိုက်သည်။

"မိတ်ဆွေ ဘယ်နှနာရီလောက်ရှိပြီလဲ..."

"နာရီ..."

"ဟုတ်တယ် အချိန်... ကချိန်... သိတယ်မဟုတ်လား... အချိန်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ... သိတယ်မဟုတ်လား..."

"အင်း... သိတော့

သိတယ်... ဒါပေမယ့်မလွယ်ဘူး..."

"ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ..."

လူနီရိုင်းက ခေတ္တစဉ်းစားပြီး...

"ဒါဖြင့်လာလေ... ဒီနွားမကို ခုမိတ်ဆွေဆင်းလာတဲ့ တောင်ကုန်းပေါ်ကိုမောင်းတင်ရမယ်..."

"ကျုပ်က အချိန်သိချင်တာ..."

"ဟုတ်တယ်လေ... အချိန်ပြောပြဖို့ပဲ..."

ခရီးသွားကစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အင်း... ဌာနေလူတွေရဲ့ ပညာတစ်ခုတော့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ လေ့လာရတော့မည်ပေါ့။

လူနီရိုင်းက ရှေ့ကဆွဲခရီးသွားကနောက်ကတွန်းရင်း နွားမကြီးကို နှစ်ယောက်သားခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲတင်ရသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ လူနီရိုင်းကအတန်ငယ်စဉ်းစားရင်း...

"အင်း... ဒီနေရာပဲဗျ... အဲဒီနွားမကိုဒီကိုဆွဲခေါ်လာခဲ့..."

အချိန်ကြည့်ပညာကို

စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော ခရီးသွားက နားကိုဆွဲယူလာပေးသည်။ လူနီရိုင်းက နားမနားထိုင်လိုက်ပြီး နားမ၏နို့အုံကိုမကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်က နှစ်နာရီ ဆယ်ခြောက်မိနစ်နဲ့... လေးဆယ်ကိုးစက္ကန့်...”

ခရီးသွား ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။

“တိကျလှချည်လားဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်များသိပါလိမ့်...”

“ပညာပေါ့ဗျာ... ဒီရွာမှာ ဒီလိုကြည့်တတ်တာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တာ... ဒါတောင် ကျုပ်အဘိုးက ကျုပ်ကိုပညာအမွေပေးခဲ့တာ...”

“ကျွန်တော်ကသာမန် ခရီးသွားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီလိုပညာ တွေကိုလေ့လာနေတဲ့ သုတေသနသမားပါ... ဒီပညာကိုသိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ...”

“ဟင်း... စိတ်ဝင်စားရင်လည်းပြရတာပေါ့... လာဒီမှာ ထိုင်...”

ခရီးသွားက စိတ်အားထက်သန်စွာ နားမဘေးတပ်

ထိုင်လိုက်သည်။

“နားမနို့အုံကိုမကြည့်လိုက်...”

ခရီးသွားက ဂရုတစိုက်မကြည့်လိုက်၏။ လူနီရိုင်းက...

“ဟိုးမှာတွေ့လား...”

ဟိုရွာကဘုရားကျောင်းမှာချိတ်ထားတဲ့နာရီစင်ကိုတွေ့ရမယ်... အဲဒီမှာကြည့်ပေတော့ ဘယ်နှနာရီလဲဆိုတာ...”

“ဟင်း... အဲဒီနာရီကိုကြည့်ရတယ်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းရပ်ကြည့်လိုက်ပါလား... လူကိုခြေမသယ်နိုင်လက်မသယ်နိုင်ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုမှ ဒီလိုနားမတွန်းခိုင်းပြီးလာကျပ်ရလား... ဟင်း လူနီလူနောက်ရဲ့...”

“အောင်မာ... သူ့လည်းအကောင်းနဲ့ပြရသေးတယ်ဟင်း... အချိန်သိချင်ရင်ဒီလိုကြည့်ရတယ်လို့ ကျုပ်အဘိုးက သူ့အတွေ့အကြုံနဲ့ ဒီအပေါက်ကိုပြခဲ့တာ... ခင်ဗျားတို့လူဖြူတွေ ဒီအတိုင်းချည်းပဲသိချင်တုန်းကတော့သူပဲ နားမဖင်တွန်းလိုက်လာပြီးတော့...”

“ဟ... ငါတမင်းတို့ရဲ့ရိုးရာပညာမှတ်လို့ပေါ့... လူနီလူနောက်ရဲ့...”

ပြဿနာတက်ကုန်

တော့၏။

အမှန်တော့ ထိုလူနီရိုင်းမဟာပါ။ သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်းလိုက်နာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလျင်လိုလမ်းအိုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိကျတဲ့အချိန်သိရတာပဲမဟုတ်လား။ ထိုတိကျသောလုပ်ရပ် အတွက် လွှတ်လာသော အဖြေအတွက် ဂုဏ်ပင်လူရဦးမည်။

အောင်မြင်စိတ်မွေးလိုလူအတွက်စကားလက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါဦးမည်။ ကဲမှတ်လိုက်ပါဦး...

အောင်မြင်သော လူသားတိုင်းအတွက် လုပ်ငန်းတိုင်းကို ပရိစိရာကျကျလုပ်တာပဲလိုချင်သည်။ ဒါ... မှတ်ပုံပြင်ရေးသားကြောင်းပင်ဖြစ်၏။

တပြည်းပြည်းနှင့်ကြီးကျယ်သောဘဝကိုရယူပါ

“ခုရေတွင်းတူး ခုရေကြည်သောက်ချင်လို့ကတော့ ဘယ်ရမလဲ...”

ဒါ... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နိစ္စဓူဝကြား နေရသော စကားပင်ဖြစ်၏။ မှန်ပါသည်။ ကြီးကျယ်သောဘဝကိုရယူချင်သူသည် လျောက်ပတ်သောအချိန်ကိုတော့ ရင်းနှီးရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်အောင်စိတ်မွေးလိုသူကတော့ အခုရေတွင်းတူး နောင်အခါ ရေကြည်သောက်ရန်အတွက် ဖြစ်ကြောင်း စိတ်တွင်သိမိနဲ့ နှက်သကဲ့သို့ စွဲမှတ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။ ဤ

တရားမှာ ဘုရားရှင်လက်ထက် ကတည်းကပေါ်ရှိခဲ့သော ရိုးရှင်းသောတရားပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းသောအကျိုးဆက်ကိုရမည်။ မကောင်းတာလုပ်လျှင်မကောင်းသောအကျိုးဆက်ကိုရမည်။ ဘီလူးကျွန်းရဲစခန်းအချုပ်ခန်းတွင် ကျွန်တော့်အဖေပြောဖူးပါသည်။

“ဒီအချုပ်ထဲရောက်လာတဲ့သူတွေမှာ ရဲကဖမ်းလို့မှ မရောက်ချင်ပဲ ရောက်လာတဲ့သူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်အချုပ်တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လိုလိုချင်ချင်ဝင်လာကြတာကွ။

ဆိုလိုရင်းမှာမကောင်းမည်အကျိုးဆက်ကိုရမည်မှန်း သိရှိကြုံနဲ့ မကောင်းသောလုပ်ရပ်လုပ်ကြံကြောင်း ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

အနောက်တိုင်းအယူအဆတွင်မူ လူတစ်ဦးမွေးဖွားလာကတည်းက သူနှင့်အတူ မေတ္တာတစ်လုံးပါခဲ့သည်။ အဲဒီမေတ္တာထဲ ကိုယ်ထည့်ခဲ့သလောက် ကိုယ်ပြန်ထုတ်ယူခွင့်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

သဘောတရားကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ကြည့်မှန်ဆိုကိုရိပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပြုပြုလျှင် ပြန်ပြုပြုမည်။ ကိုယ်မဲ့မဲ့လျှင် ပြန်မဲ့မည်။ ကိုယ်ဆည်ဆည်လျှင် ပြန်ပြုမည်။ မှန်သည်။ အနာဂတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနာဂတ်အခါကြီးကျယ်သောဘဝကိုရရန် ယခုမှစ၍ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြစ် လူတို့များထင်ရှားသော ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်လိုက်နိုင်ရန် ရှေးရှုရမည်ဖြစ်သည်။ အလုံးစုံမကြီးကျယ်လျှင်မကောင်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကတော့ ပြောင်းလဲရပါမည်။ အမှန်တရားမည်ရှိသဖြင့် သာမက ပြုပါမည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက်ဥက္ကဋ္ဌ

က လူတစ်ဦးအား ဝန်ထမ်းများနှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီကမိတ်ဆွေကြီးဂျွန် ဆင်ဟာလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းက အင်မတန်လူသိနည်းတဲ့ သာမန်ငှက်တုံးလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ အခုအချိန်မှာတော့ ဂျွန်ဆင်ဟာ အင်မတန်လူသိများထင်ရှားတဲ့ ရောမငှက်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျား...”

ကဲ... မတိုးတက်ပေဘူးလား။ ဘာပဲပြောပြော ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ ဂျွန်ဆင်ကြီးတုံးတာဟာ ရပ်ကွက်အဆင့်ကနေ မြို့နယ်အဆင့်ထိ သိလာကြတယ်ဆိုနည်းလား။ ဒါလည်း တစ်နည်းဂုဏ်ယူစရာပေါ့။

ထပ်ပြီးရှင်းပြပါဦးမည်။ ကြက်ခြံတစ်ခြံတွင်ဖြစ်၏။ ခြံပိုင်ရှင်သည် သူ့ခြံမှကြက်မများဥထွက်နှုန်းနည်း၍ စီးပွားရေးပျက်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်စွာသန်စွမ်းသည်ဟု သတင်းကြီးသော ကြက်ဖအဖြူကြီးတစ်ကောင်ကိုဝယ်ယူလိုက်သည်။

ထိုကြက်ဖအဖြူကြီးဝယ်ယူလိုက်သည့်နေ့မှစ၍ကြက်မများမှာ ဥ၍ပင်မနိုင်ဖြစ်ရသည့်

အပြင် ဘေးခြံမှဘဲမများ၊ မန်ဒါ
လီမများပါ ကြက်ဖဖြူကြီး၏
အစွမ်းဖြင့် ဥဥကုန်ကြ၏။

ထိုကြက်ဖဖြူကြီးဝယ်
ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကြက်ခြံပိုင်
ရှင်သည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို
စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေအလားတိုးတက်
လာ၏။

သို့သော် သူဝမ်းသာလို့
မဆုံးခင်မှာပင် တစ်နေ့မနက်ခင်း
တွင် ကြက်ဖဖြူကြီးသည် ကြက်
ခြံရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဆန့်
ဆန့်ကြီးလဲနေသည်။ နံဘေးနား
တွင်လည်း ကျီးကန်းများဝိုင်းအုံ
ပြီး ကြက်ဖဖြူကြီးကို ကြည့်နေကြ
သည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့
ခြံပိုင်ရှင်လည်း ဝမ်းနည်းသွားပြီး
ကြက်ဖဖြူကြီးနားသွားတာ...

“ကြက်ဖဖြူကြီးရယ်
မင်းရောက်လာမှ ငါ့မှာကြက်ဖ
တွေ၊ ဘဲမတွေ၊ မန်ဒါလီမတွေ
ဥဥပြီးစီးပွားတက်ရုံရှိသေးတယ်
မင်းအခုသေပြီဆိုတော့ ငါ့မှာ
ယူကျုံးမရဖြစ်လိုက်တာကွယ်...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆန့်
ဆန့်ကြီးလဲနေသော ကြက်ဖဖြူ
ကြီးက မျက်လုံးတစ်ဖက် ဖျတ်ခ
နဲဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့လူကြီး... ဘာ

တွေလာပြောနေတာလဲ... ခင်
ဗျားလုပ်တာနဲ့ ဟိုမယ်ကျီးကန်းမ
တွေပြန်ပြေးကုန်ပြီ... ဘာမှမ
သိဘဲဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ ကျုပ်
ကကျီးကန်းထောင်နေတာ...”

ကဲ... ကြက်ဖကြီးရဲ့
စိတ်ဓာတ်လေးစားဖို့မကောင်းဘူး
လား။ ပထမကြက်မ၊ နောက်ဘဲ
မ၊ နောက်မန်ဒါလီမ၊ နောက်ငန်း
မများအပြင် အင်မတန်ဖမ်းရ
ခက်သော ကျီးကန်းမတွေကိုပါ
လှည့်ထောင်နေပြီ။ ဤသည်ကား
တဖြည်းဖြည်းနှင့်ကြီးကျယ်သော
ဘဝကို ရယူနေသည်မတုတ်ပါ
လား။

လူတိုင်းက ကလေး
များကို ပညာသင်ပေးရေးသာ
အသွင်သွင်ပြောနေကြသည်။
အသွင်သွင်က လူတွေကိုပညာ
သင်ပေးတာပေါ့ သတိထားမိကြ
တာပဲ။

(Mrs Sigourney)

တိကျမှန်ကန်မြန်ဆန်သွက်လက်

“သတိမမူဝူမမြင် သတိမူလျှင်မြူတောင်မြင်သည်”
 ပညာရှိတို့စကားဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်ကြီးသည် လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲတိုးတက်နေသည်။ ဤသည်ကို သတိမမူဘဲ ရေလှတက်သမားအကြား ရေစုံမျှောလိုက်နေရင် အများနှင့်ယှဉ်ပါက ကိုယ် နောက်ကျကျန်ရစ်မည်မှာ မူချမလွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရာတိုင်း ကိုတိတိကျကျသိမြင်၊ မှန်မှန်ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်၊ သွက်သွက်လက်လက်အသုံးချနိုင်ပါမှ လူလောကအလယ် တင့်တယ်နိုင်ပေမည်။

နွေးကွေးလျှင် ဘေးဖြစ်တတ်သည်။
 အကယ်၍ သင်နွေးကွေးနေ၍ မရခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သင်မလိုချင်၍လည်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မည်၏။ အချိန်ကိုဈေးဆစ်နေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ သွက်လက်မူမရှိခြင်းသည် သင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကြီးကြီးမားမား မရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် သင်သည်အမြဲတစေ အတိတ်မှာသာကျန်နေသင့်သည်။
 ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေး မြင်သည်နှင့် ဘယ်တော့မှ နွေးကွေးမနေပါနှင့်။
 ခရုတစ်ကောင်လမ်း

မြက်ကူးနေစဉ် လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကြိတ်သွားသဖြင့် ဆေးရုံသို့ရောက်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများကမေးကြသောအခါ ခရုတစ်ကောင် မျက်ရည်လည်ရွံ့နဲ့ ရှင်းပြသည်။

“ဘယ်ကဘယ်လိုဖြစ်လျှာ၊ မုန်းမသိပါဘူးကွာ... အဖြစ်အပျက်က သိပ်မြန်ဆန်လွန်းတယ်မဟုတ်လား...”

အမှန်တော့ လိပ်သည် ခြိတ်မြန်တဲ့ကောင်တော့မဟုတ်။ ခရုအတွက်ကျတော့ ငယ်ငယ်ကျန်းမာပြောသလိုဆိုလျှင်ဖြင့် ‘မက်လိုပဲပေါ့’ ကိုယ်ကသူများထက်နွေးကွေးနေလျှင် သူများလုပ်သမျှခံရမည်သာ။ အောင်မြင်လိုသောသူသည် အချိန်တိုင်း နားကြားသွက်လက်၍ တိကျမှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ အမြဲတမ်းရှိနေရပါ မည်။

ထရပ်ကားမောင်းသူတစ်ဦး တောလမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်လာစဉ် သမင်တစ်ကောင်ကို မုန့်မနင်းထမ်းလာသောမုဆိုးတစ်ဦးကတားပြီး လမ်းကြိုလိုက်ချိတ်ကြောင်းပြောသည်။ ကားသမားလည်း တောလမ်းခရီးမှာ အသိရှိသဖြင့် တင်ခဲ့လေသည်။ အတောလမ်းကတိုင်း ကားကိုဝရုစာ

စိုက်မောင်းနှင့်လာရင်း လမ်းကွေ့တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရာ အမယ်အိုတစ်ဦးနဲ့ဘွားခနဲပက်ပင်းတိုးလေတော့သည်။

ကားသမားက ညာဘက်ကိုရှောင်သည်။ အမယ်အိုက ကန်လန်ကြီးညာဘက်လိုက်ရှောင်၏။ ဘယ်ဘက်ကိုပြန်ဆွဲသည်။ အမယ်အိုလန်ပြီး ဘယ်ဘက်ပြန်ပြေး၏။ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနှင့်နောက်ဆုံးကျ အမယ်အိုကို ပွတ်ခါသီခါလေးနှင့်လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်နိုင်သည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသော ကားသမားက ကားကိုရပ်ရင်းသက်ပြင်းချ၏။ ကားနောက်ကြည့်မှန်မှနောက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ လမ်းမပေါ် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့်လ

နေသည့်အမယ်အိုကြီးအားတွေ့လိုက်ရာ ကားသမားလန်ပြီးတုန်တက်သွားသည်။ ပြီးမှကတုန်ကရင်နှင့် မုဆိုးဘက်လှည့်ကြည့်ရင်းမယုံကြည်စွာပြောသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ...”

မုဆိုးက ထရပ်ကားမောင်းသမားအား တပည့်ငယ်လေးကိုကြည့်သလို ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း...

“မောင်ရင်... သမ္မာန
သေးတယ်ပြောရမယ်... ဟင်း
ဟင်း... မုဆိုးကောင်းမဟုတ်
သေးဘူး... ကိုယ်သာတိတိကျ
ကျမှန်မှန်ကန်ကန် မဆုံးဖြတ်
နိုင်ဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်မလုပ်ခဲ့
ဘူးဆိုရင် မောင်ရင်သားကောင်
မုချလွတ်သွားလိမ့်မယ်... ကိုယ်
ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်ပြီး တံခါးကို
ဖွင့်လိုက်နိုင်လို့ ဒီသားကောင်ကို
မိတယ်မှတ်...”

“အမ်...”

ကဲမပြောလား...

“တိကျမှန်ကန်မြန်ဆန်စွာဖြင့်
ဘဝကိုအောင်နိုင်ရာသည်” ဆို
တာကို...

ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့
အလင်္ကာလေးနဲ့မှတ်...

လူငယ်ဆိုတာ

ခိုင်မာရဲရင့်

စွမ်းရည်ပြင်းမား

ပြတ်သားထူချွန်

ကောင်းမွန်ရှိသား

ကြိုးစားထက်မြက်

အနာဂတ်အတွက်ဖြစ်ရမည်။

လူတို့အဖို့ ရှုံးနိမ့်ခြင်း
ဟူသော စကားလုံးသည် နောက်
ဆုံးရောက်ပြီဟု ဆိုသကဲ့သို့ပင်။
ဆိုရာတွင်မူလ အလားတူ
အမျိုးမျိုးရှိသော မှားယွင်းမှု၊
နားလည်မှုပြန်လှန်ခြင်း ဟူသောစ
ကားလုံးမျိုးသုံးပါးက အစပြန်ပြု
ရန်အတွက် သောခြေလှမ်းမျိုးဖြစ်
လာနိုင်သည်။ အမေရိကန်
အမျိုးသမီးကြီး ဟယ်လီထရူးမန်းက
“အမျိုးသမီးများကွဲလွဲသွားသည့်အတွက်
အမျိုးသမီးတို့သည် အသားလေးအ
ပြင်အပြင်သွားပြီးနောက်တစ်ခါ
အမျိုးသမီးများကွဲလွဲသွားလုပ်
သည့်အတွက်” ဟုဆိုသည်။ မှန်ပေ
မည်။ ရှုံးနိမ့်ခြင်းသောကသည်

လူ၏စိတ်ကိုအဓိကထားဆီးနိုင်
သော အရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

တင်ပြစရာရှိရင် အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့

လူတိုင်းကို နဂိုထက် ကောင်းမွန်လာသည်ဟု မျှော်လင့်ပါ။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ပို၍ဖြစ်လာလျှင်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ ဆက်၍မျှော်လင့်အားပေးခြင်းသည် သူတို့ဆက်လက် ကြိုးစားရန် အထောက်အကူပေး ရာမည်၏။

ကြိုးစားပါ။ သို့သော် ကြိုးစားမှု မလွန်ကဲပါစေနှင့်။ လူအချို့မှာ နှေးကွေးလွန်း၍ ဘေးဖြစ်နေသော်လည်း အချို့က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် ဒုက္ခရောက် ပြန်သေးသည်။ နှေးခြင်းမြန်ခြင်းကို အချိန်အခါနှင့် နေရာကို ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကာလဒေသကိုလိုက်၍ နှေးသင့် မြန်သင့်ကို စဉ်းစားရပါမည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကိုရဲမင်းဆို လူတစ်ဦးမှာ အလုပ်တွင် အလုပ် လိုလွန်းသဖြင့် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ဖူး သည်။

ကိုရဲမင်းသည် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် ဝန်ထမ်းကောင်းတစ် ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဘာအလုပ်ခိုင်း ခိုင်း ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ပြီး သည်နှင့် ချက်ချင်းအစီရင်ခံ တတ်သဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူ ဌေး၏ အားအထားရဆုံးပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကိုရဲမင်း၏ လက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်မှာ 'မနက် ဖြန်ပြီးရမည့်အလုပ်ကိုဒီနေ့ လုပ်'

အချိန်ကိုလည်းဂရုစိုက် ပါ။ သင်တစ်ခုခုလုပ်ရန်အတွက် ဘယ်တော့မှအချိန်ကိုရှာရမည် မဟုတ်။ သင်အချိန်ကိုရလိုလျှင် အချိန်လုပ်ရမည်။ လောကတွင် မြန်မြန်သင်ယူ၍မရတာအများ ကြီးရှိသည်။ ထိုအရာများကို မိမိ ပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် အချိန်ကာလ များနှင့်လဲယူရသည်။ ကိုယ့်ချည်း လောနေ၍ တစ်ဖက်လူက စဉ်း စားချင်ချိန်လျှင် တော်သေး သည်။ သူလော ကိုယ်လောနဲ့ တွေ့လျှင်ကား ပွဲပြတ်ပြီသာမှတ် ပေရော။ သာဓကတစ်ခုပြချင်ပါ သည်။

လူတစ်ဦးသည် ပြစ်မှု ကြီးတစ်ခုနှင့် ထောင်အနှစ်လေး ဆယ်ကျလေသည်။ ကျသမှ တိုက်ပိတ်ပြီးတစ်ဦးတည်းနေရ သော အခန်းတွင်နေရသည်။ ပထမတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းပျင်းရိပြီးငွေ့ လာသည်။ သူ့ဘယ်ကဲ့သို့အပျင်း ဖြေရမည်နည်း။ သူ့အခန်းလေး မှာ သူတစ်ကိုယ်စာလေး လဲ လျောင်းရုံသာရှိသည့်အပြင် အပို ပစ္စည်းဟူ၍ အပ်တိုတစ်ချောင်း ခဲတံတို၊ စာရွက်စုတ်ပင်မရှိ။ သူ အခန်းအတွင်း ပိုက်စိပ်တိုက်

အချိန်ကိုလည်းဂရုစိုက် ပါ။ သင်တစ်ခုခုလုပ်ရန်အတွက် ဘယ်တော့မှအချိန်ကိုရှာရမည် မဟုတ်။ သင်အချိန်ကိုရလိုလျှင် အချိန်လုပ်ရမည်။ လောကတွင် မြန်မြန်သင်ယူ၍မရတာအများ ကြီးရှိသည်။ ထိုအရာများကို မိမိ ပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် အချိန်ကာလ များနှင့်လဲယူရသည်။ ကိုယ့်ချည်း လောနေ၍ တစ်ဖက်လူက စဉ်း စားချင်ချိန်လျှင် တော်သေး သည်။ သူလော ကိုယ်လောနဲ့ တွေ့လျှင်ကား ပွဲပြတ်ပြီသာမှတ် ပေရော။ သာဓကတစ်ခုပြချင်ပါ သည်။

လူတစ်ဦးသည် ပြစ်မှု ကြီးတစ်ခုနှင့် ထောင်အနှစ်လေး ဆယ်ကျလေသည်။ ကျသမှ တိုက်ပိတ်ပြီးတစ်ဦးတည်းနေရ သော အခန်းတွင်နေရသည်။ ပထမတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းပျင်းရိပြီးငွေ့ လာသည်။ သူ့ဘယ်ကဲ့သို့အပျင်း ဖြေရမည်နည်း။ သူ့အခန်းလေး မှာ သူတစ်ကိုယ်စာလေး လဲ လျောင်းရုံသာရှိသည့်အပြင် အပို ပစ္စည်းဟူ၍ အပ်တိုတစ်ချောင်း ခဲတံတို၊ စာရွက်စုတ်ပင်မရှိ။ သူ အခန်းအတွင်း ပိုက်စိပ်တိုက်

လူတစ်ဦးသည် ပြစ်မှု ကြီးတစ်ခုနှင့် ထောင်အနှစ်လေး ဆယ်ကျလေသည်။ ကျသမှ တိုက်ပိတ်ပြီးတစ်ဦးတည်းနေရ သော အခန်းတွင်နေရသည်။ ပထမတော့ ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ နောက်တဖြည်းဖြည်းပျင်းရိပြီးငွေ့ လာသည်။ သူ့ဘယ်ကဲ့သို့အပျင်း ဖြေရမည်နည်း။ သူ့အခန်းလေး မှာ သူတစ်ကိုယ်စာလေး လဲ လျောင်းရုံသာရှိသည့်အပြင် အပို ပစ္စည်းဟူ၍ အပ်တိုတစ်ချောင်း ခဲတံတို၊ စာရွက်စုတ်ပင်မရှိ။ သူ အခန်းအတွင်း ပိုက်စိပ်တိုက်

လိုက်ရှာရာ အခန်းငယ်မျက်စိ
လည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာ
သော သင်းကွဲကလေး ပုရွက်
ဆိတ်တစ်ကောင်ကို သွားတွေ
သည်။ သူဝမ်းသာသွားပြီး သူ
စားကြွင်း စားကျန်ထမင်းလုံး
လေးများချကြွေး၏။ ပုရွက်ဆိတ်
လည်း ပထမတော့ ကြောက်
ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ စားလေ
သည်။ သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းရက်
ကြာလာတော့ ပုရွက်ဆိတ်နှင့်
သူ ရင်းနှီးလာသောအဆင့်သို့
ရောက်လာ၏။ နောက်များမ
ကြာမီ ပုရွက်ဆိတ်သည် သူပု
ရွက်ဆိတ်ကျောင်းမှ တစ်ဦး
တည်းသော သင်တန်းသားဖြစ်
လာသည်။

သူ၏သင်ရိုးများထဲတွင်
ဘာသာစကားပါသည်။ ကာလ
ပေါ်အဆိုပါသည်။ သီချင်းကြီး
ပါသည်။ သူလည်းပျင်းပျင်းရှိ၍
နေ့တိုင်းသင်ပေးခဲ့ရာ ပုရွက်
ဆိတ်ကလေးမှာ ကာလကြာ
သည်နှင့်အမျှ စွမ်းရည်တို့တ
ဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာ၏။ ဤ
သို့နှင့် နှစ်လေးဆယ်ကြာပြီး သူ
ထောင်ကလွတ်မည့်အချိန်ရောက်
လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုရွက်
ဆိတ်ကလေးမှာ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်
သစ်၊ ဂျာမန်ဘာသာစကားများ

ကိုမွတ်နေအောင် ပြောနိုင်ရုံမ
က ဂမ်းအင်ရိုက်မက်တယ်လဲလဲ
ကာလတို့၏ ကာလပေါ် Rock
သီချင်းများကိုလည်း ဌာန်ကရိုက်
ကျကျထဲနိုင်နေပြီ။ သီချင်းကြီး
ထဲကဆိုလျှင် ဗီသိုဗင်၏ဆင်ဖိုနီ
နံပါတ်(၃) ကိုပင်နှုတ်တိုက်ရွတ်
ဆိုနိုင်နေပြီ။ ဒီပုရွက်ဆိတ်ကိုပြ
စားရုံနှင့်ပင် သူတစ်ဘဝစာဖုလုံ
နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူဝမ်း
သာလုံးဆိုနေသည်။

သူထောင်ကလွတ်
တော့ သူပုရွက်ဆိတ်ကလေးကို
ညင်ညင်သာသာအိတ်ထောင်ထဲ
ထည့်၏။ ပြင်ပလောကရောက်
သည်နှင့်သူမနေနိုင်တော့၍ သူ
၏ပုရွက်ဆိတ်ကလေးအပေါ်
အောင်မြင်စွာသင်ကြားပေးနိုင်မှု
အတွက်ဂုဏ်ယူချင်ပြီ။ ဘယ်နေ
ရာမှာ အစွမ်းပြရပါမလဲ။ အနီး
အနားတွင် ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်
တွေ့သဖြင့် အမြန်ဝင်သွားကာ
ဘားကောင်တာတွင် ဘီယာတစ်
ခွက်မှာလိုက်သည်။ ဘီယာတော့
ကိုင်သူက ဘီယာခွက်ထဲထည့်
၍ သူ့အရှေ့ချပေးလိုက်၏။ သူ
မမျိုသိပ်ထားနိုင်တော့ပြီ။ ယခု
ပင် သူပညာတတ်ပုရွက်ဆိတ်၏
အံ့ဩဖွယ်ရာအစွမ်းများကိုပြ၍
ဂုဏ်ယူတော့အံ့ဟု သူပုရွက်

ဆိတ်ကလေးကို စိတ်ထဲမှထုတ်
၍ ဘီယာခွက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်
ဆို၏။ ပြီးနောက်ဘီယာ
ခွက်ကိုပြကာ...

"ဦးမှာကြည့်စမ်း..."
ဘီယာခွက်ထဲသူက အံ့
ဩဖွယ်ရှိ၍ ပုရွက်ဆိတ်ကို
ယူလျှင်အမြန်မိသတ်ရင်းတောင်း
ပန်လိုက်သည်။

"နောက်တစ်ခွက်ဆို ဒီ
အိုးပြန်စေရပါအုံးဆရာ..."
"တောက်... ဒီပုရွက်
ဆိတ်ကလေး... ဘယ်ကဘယ်လို
မြတ်လာမှန်းမသိဘူး..."

က... နှစ်လေးဆယ်
ကျော်၊ အပတ်တတုတ်သင်ကြား
ခဲ့သောပညာရပ်များကို တစ်လုံး
တစ်ပါးမှပပြောနိုင်သေးမီ နှစ်
လေးဆယ်ပုရွက်ဆိတ်ကား ခေါင်း
အောက်ကိုယ်တခြားနဲ့ ခြေလက်
အားကစားစပ်ပြားကာနဲ့ သေပစ်
ဆိုလေသည်။ နှစ်လေးဆယ်
ကျော်၊ သင်ကြားလာတဲ့ပုရွက်
ဆိတ်က တစ်မျက်တည်းနဲ့သေပြီ။
အိတ်ထဲပုရွက်ဆိတ် ပိုင်ရှင်ဆို
သူမရော ကာလုပ်မည်နည်း။ ဘီ
ယာခွက်ထဲထည့် ဖြစ်တွင် ထိုပု
ရွက်ဆိတ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ပင်
ဖြစ်သည်။ ဤကဖြစ်အပျက်မှာ

လောလွန်း၍ ဒုက္ခရောက်သော
အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သည်။ ပုရွက်
ဆိတ်ပိုင်ရှင်ကလည်း မိတ်လည်း
မဆက်၊ စကားလည်းမပျိုးတဲနှင့်
ပုရွက်ဆိတ်ကိုပြမိတော့ ဘီယာ
ခွက်ထဲသူကလည်း ပုရွက်ဆိတ်
မြင်သည်နှင့် မမေးမစမ်းဘဲ အ
လျင်စလိုမိသတ်လိုက်သည်။

အလျင်လိုသဖြင့် ဆုံး
ရှုံးရသောသာမကဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်
လုပ် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်၊ တင်ပြ
မည်ဆိုလျှင်လည်း အလျင်မလို
နဲ့၊ ဤကား ဘဝအောင်မြင်ရေး
တွင် အရေးပါအရာရောက်သော
စည်းကမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမြင့်ဆုံးဘဝရောက်အောင် အကောင်းဆုံးလမ်းကိုရွေးချယ်ပါ

ဘဝအောင်မြင်ရေးလမ်းကိုသွားမည့်သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းများကို လျော့ရမည်ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိပြိုင်ဘက်မဟုတ်ကြောင်းကို အလေးအနက်သိထားရမည်။ အမြင့်ဆုံးကိုပေါက်ချင်လျှင် မိမိပြိုင်ဘက်သည် ယခု လက်ရှိအမြင့်ဆုံးလူဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်၍ ထိုသူကိုမျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ကာ မိမိ၏မှားကွက်ပျော့ကွက်များကိုလည်း သူနှင့်အမြဲချိန်ထိုးနည်း ယူရမည်ဖြစ်သည်။ သူ၏အဆင့်မြင့်နည်းနာများ (BT) သည် ကိုယ့်အခြေခံ

(BT)နည်းနာများ အဆင့်တွင်သာရှိနေရမည်။

နားလည်အောင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ငါးကြင်းဆီနဲ့ငါးကြင်းပြန်ကြော်ရုံလောက်ဆိုလျှင် သူနှင့်ကိုယ်တန်းတူအဆင့်တွင်သာရှိနေရမည်။ ကျွန်တော်၏တိုးတက်ရေးနည်းများမှာ ငါးကြင်းကိုဆီထုတ်၍သိမ်းထားပြီး စားအုန်းဆီနှင့်ပြန်ကြော်သောနည်းဖြစ်သည်။

ဘဝကိုနောက်ပြန်ကြည့်ပြီးနားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် နေရာက အရှေ့ကိုကြည့်နေမှသာလျှင် နေရာရပေလိမ့်မည်ဟူသောဆိုရိုးစကားရှိသည် မဟုတ်

ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အောင်မြင်သူနည်းပါးပြီး သာမန်လူများသာဘာကြောင့်များပြားနေရသနည်း။ ရိုးရှင်းသောအဖြေရှိပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှိုင်းဂယက်မှ လွတ်ကင်းအောင်ဖောက်ထွက်နိုင်သူများပါးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် လူတို့သည်မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ဟိုလူနှင့်ပြိုင်ဒီလူနှင့်ပြိုင်ရင်း အချိန်ကုန်သောအခါ မီးစာကုန်ဆီခန်း၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှအသံများ နားထောင်ကြည့်ပါ။

“အဲဒီကောင်မက အလကားကောင်မပါဟာ...”

“အောင်မာ... သူကျပိုက်ဆံပေးရင်ရတာကျနေတာပဲ...”

“ဒီကောင်မက အဖြစ်မရှိပါဘူး... နွားခြေရာခွက်ထဲကဖားပါ...”

“အောင်မာ သူကဖားခြေရာခွက်ထဲကနွားကြီးပါ...”

ကဲ... မိမိအတွက်ရော သူတစ်ပါးအတွက်ပါ အကြိုးမဲ့သော တီထွေးသဏ္ဌာန်

ဆက်ဆံရေးကိုလျှော့ အောင်မြင်သူများကိုမြင်အောင်ကြည့်ရင်း အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကိုရှာပါမှ မိမိဘဝတိုးတက်ရမည်သာ။

အနောက်နိုင်ငံမှ စကားပုံတစ်ခုရှိပါသည်။ ခွေးတစ်ကောင်မိတ်များရခြင်းအကြောင်းအရင်းမှာ သူလျှာကိုလှုပ်ရမည့်အစား အမြီးကိုလှုပ်နေ၍ဖြစ်သည်တဲ့။

ဂျပန်နိုင်ငံကို ကြည့်ပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံသည် ကျွန်တော်တို့အရှေ့နိုင်ငံများတွင် ရာသီဥတုကမောက်ကမအဖြစ်ဆုံးနိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြေပေါ်တွင်လည်း ဘာအပင်မှ မပေါက်၊ မြေအောက်တွင်လည်း ဘာသယံဇာတမှမရှိ။ သဘာဝတရားရဲ့လက်ဆောင်ဆိုလို့မုန်တိုင်းနဲ့မီးတောင်များသာရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်တိုးတက်အောင်မြင်သလဲ။ ဂျပန်နိုင်ငံသာ ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်နိုင်ငံများ ကိုလိုက်ပြိုင်နေသည်ဆိုလျှင် အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများနှင့် ပိန်မသာလိမ်မသာဖြစ်နေမည်။ သူသည်ကမ္ဘာအမြင့်ဆုံးသော ထိပ်တန်းနိုင်ငံများကိုသာပြိုင်ဘက်ထားပြီး ကြိုးစားသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တိုးတက်သောနိုင်ငံကြီးဖြစ်လာခြင်းဖြစ်

သည်။ ထိုနည်းနာကိုယူကြသော စင်္ကာပူ၊ တရုတ်၊ ကိုးရီးယားနှင့် အရှေ့နိုင်ငံအချို့သည်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံကဲ့သို့ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တက်နိုင်ပြီကို ကြည့်မြင်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲတစေ ကိုယ့်တက်လမ်းကိုကြည့်၍ မှန်ကန်သောလမ်းမှ ဖြောင့်တန်းစွာ ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အလမ်းဆိုသည်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဆန္ဒပြုနေသူအားလုံးထံသို့ အနှေးအမြန်ရောက်လာပေသည်ဟု ဗြိတိသျှခေါင်းဆောင် Color Stanley ကဆိုခဲ့ပါသည်။ ဖြောစရာတစ်ခုကြုံလာပါသည်။ လမ်းမှားကို လျှောက်မိကြသူများ အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

အရက်မူးလွန်နေသူ နှစ်ယောက်ရထားသံလမ်းအတိုင်း ကုန်းကုန်းကွေ့ကွေ့နှင့်လျှောက်လာကြသည်။ ရှေ့မှလူက နောက်မှလူကိုပြောသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မြှင့်တင်ဖို့ လေ့ကားထစ်တွေကို ကျော်ဖြတ်ရစမြဲပဲကွ... ဒါပေမယ့် အခုတို့တက်နေရတဲ့ လေ့ကားထစ်တွေကတော့ တဆိတ်မြင့်လွန်းလှသကွာ ငါတစ်သက်ဒီလောက်မြင့်တဲ့လေ့

ကားထစ်တွေ ဒီတစ်ခါပဲတက်ဖူးသေးတယ်... ခွီးတဲ့မှ... နတ်ပြည်သွားတဲ့လေ့ကားလားမှတ်ရတယ်...”

နောက်ကလူကလည်း ရထားသံလမ်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထောက်ခံတယ်။

“ဟုတ်ပသုငယ်ချင်းရာ... လေ့ကားကမြင့်လွန်းတဲ့အပြင် လက်ရန်းကလည်းနိမ့်နိမ့်လေးတွေလုပ်ထားတော့ ငါ့မှာ လိမ့်မကျအောင်မနည်းတောင့်ထားရတယ်...”

ထိုအချိန်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ရထားကြီးခုတ်မောင်းလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် အမူးသမားနှစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြားမှတ်ချက်ချသည်။

“တောက်... လေ့ကားကကျဉ်းရတဲ့ကြားထဲ အပေါ်ကဘာတုံးကြီးပြုတ်ကျလာတာလဲဟ... ထိလိမ့်မယ်သုငယ်ချင်း လေ့ကားလက်ရန်းကို မြမြကိုင်ပြီး ဝပ်နေ...”

လမ်းမှားလိုက်မိသဖြင့် ဘာဖြစ်သွားကြသနည်း။

ထို့ကြောင့် အမြင်ဆုံးသော အမှန်ကန်ဆုံးသောနေရာကို အကောင်းဆုံးလမ်းမှလျှောက်လှမ်းပါမှ တန်ကာကျပည်ကို ခြုံငုံသတိချုပ်ဖို့လိုသည်။ ဒါမှ မှန်သောအောင်မြင်မှုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ပြုပြင်၍မရနိုင်သော ကံကို ဘဝကသင်အားပေး၏။ ပြုပြင်၍ရနိုင်သောကံကို သင်က ပြုပြင်ယူရပေမည်။ သို့သော် မိမိ၏ကံကို ပြောမယ့်နိုင်လောက်အောင်ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိသည် အချက်ကို လူအများသတိမထားမိကြပေ။

(Bill Grove)

ဆည်းကပ်သင့်မှဆည်းကပ်ပါ

ကျွန်တော်တို့မြန်မာ
လူမျိုးအတော်များများဟာ အ
လုပ်လုပ်ချိန်ထက် ခေတ်မေး၊
နတ်မေး၊ ယတြာချေချိန်ကပိုများ
နေမလားပဲ။

လူတို့၏အောင်မြင်
မှုသည် သူ၏အလုပ်အကိုင်ပေါ်
ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်ဆိုသည့် သဘောကိုကောင်း
စွာနားမလည်ကြဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့... ဟိုဆရာမှန်
လိုက်တာဟယ်နင်မေးကြည့်ပြီး
ပြီလား...”

“နင်ရော... ငါ့မာ...
နတ်ဟောတာမြင်ဖူးလား...
အောင်မလေး မှန်တာမှသွေး

ထွက်အောင်မှန်တာ...”

“နင်တို့က ငါကိုးကွယ်
တဲ့ဆရာကြီးကိုမှ မတွေ့ဖူးသေး
တာ မြန်မာပြည်မှာ သူလောက်
မှန်တဲ့သူကိုရှိမယ်မထင်ဘူး...
ဆိုင်ရှေ့ရန်ဖြစ်ကြတာ နှစ်ဖက်
ကပစ်တဲ့ခဲလုံးတွေ သူချည်းပိတ်
မှန်တာပဲ...”

“အဲလေ... မှားကုန်
ပြီ...”

ကျွန်တော်တို့လူမျိုး
များကိုက တဆိတ်ယုံတတ်လွန်း
သည်။ ဘာလေးလုပ်လုပ်၊ ဘာ
လုပ်ငန်းလုပ်လုပ် ဗေဒင်မေး၊
နတ်မေးကစ။ ဟိုဆရာတွေက
လည်း ပါးစပ်ထဲရှိရာ ထင်ရာမြင်

ရာ ပါးစပ်ထဲရှိသမျှစွတ်တင်၏။
ယုံကြည်သူများကလည်း ဉာဏ်
ကလေးနှင့်မချင့်ချိန် လိုက်လုပ်
၏။ ဥပမာ-ဆိုင်းဘုတ်မှာ အခြား
အရောင်မသုံးရ။ အစိမ်းရောင်
လွင်လွင်လေးပေါ် အစိမ်းနုနဲ့
ပဲရေး။ အောင်မြင်ရမယ်။ စသ
ဖြင့်။ နည်းနည်းလေး စဉ်းစားဦး။
အစိမ်းရောင်လွင်လွင်လေးပေါ်
အစိမ်းနုနဲ့ရေးမှတော့ မင်းဆိုင်း
ဘုတ်ကဘာပေါ်တော့မလဲ။ ဘာ
လုပ်လို့ဘာကိုမုန်းမသိတဲ့ ဆိုင်း
ဘုတ်ကြီးထောင်ထားပြီး အလုပ်
လုပ်လို့ကတော့ ငယ်တုန်းကလို
ပြောရရင်ဖြင့် ‘အောင်မြင်လိမ့်
ဦးမယ်အားကြီးကြီး’ ပေါ့။

အမှန်တော့ တန်ဖိုးရှိ
သောအချိန်များကို တောင်မေး
မြောက်မေးနဲ့ဖြုန်းနေမည့်အစား
လက်တွေ့လုပ် လက်တွေ့သွား
တာကစရီးရောက်မည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အတွေ့အကြုံနှင့်
ချိန်ပြီးဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ အ
တွေ့အကြုံတွေ၊ ဒီအတွေ့အကြုံ
တွေရဖို့အတွက် ကုန်ကျခဲ့တဲ့ကုန်
ကျစရိတ်တွေကို တန်ဖိုးနဲ့ရောင်း
မယ်ဆိုရင် လူတိုင်းသန်းကြွယ်သူ
ဌေးဖြစ်တာကြာပြီလို့ Abilgail
Van Buren က ဆိုထားခဲ့ပါ
သည်။

ခရီးသွားတစ်ယောက်
အကြောင်းပြောပြချင်ပါသည်။
ကားတစ်စီးနှင့် ခရီး
သည်တစ်ဦးသည် မရောက်ဖူး
သောဒေသစိမ်းတွင် ညဉ့်ကြီး
သန်းခေါင်အချိန်တွင် လမ်း
ပျောက်နေသဖြင့် ချုံဝှံတ်များ၊
ကျောက်တုံးများကြားတွင် ကား
ကိုခက်ခဲစွာမောင်းနေရသည်။ ခ
ရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း
အကူအညီတောင်းရန် မေးမြန်း
ရန်မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
မှမတွေ့သဖြင့် စိတ်အပျက်ကြီး
ပျက်နေ၏။ မှောင်ကြီးမည်းကြီး
ခက်ခဲစွာသွားနေရင်း လမ်းဘေး
တွင်ဝိုက်မြည်းနေသော ယုန်တစ်
ကောင်ကိုတွေ့၍ ဝမ်းသာသွား
၏။

“ဟေ့... ယုန်ကလေး
ဒီကနေမြို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့အမြန်
ဆုံး ရောက်နိုင်မလဲ သိရင်ပြော
စမ်းပါကွာ...”

“အိုး... ဒါမျိုးကျွန်တော်
တို့လိုသာမြင်ညောင်ည တိရစ္ဆာန်
တွေဘယ်သိနိုင်မလဲ ဒါပေမယ့်
ဒီတည့်တည့်ဆက် သွားရင်တော့
သင်္ချိုင်းပျက်ကြီး တစ်ခုတွေ့လိမ့်
မယ်... အဲဒီသင်္ချိုင်းထဲက
ညောင်ပင်မှာနေတဲ့ ပညာရှိဖီး
ကွက်ကြီးကတော့ အသေအချာ

သိမှာပဲ ဒီတောထဲမှာတော့ ဒီဇီ
ကွက်ကြီးက ပညာသိပ်ရှိပြီး မသိ
တာမရှိသလောက်ပဲလို့နာမည်
ကြီးပါတယ် . . . ”

ခရီးသည်ကအနည်း
ငယ်အားတက်သွားပြီး ကားကို
ခက်ခဲစွာမောင်းရင်း ခရီးဆက်
လာရာ မကြာခင်သင်္ချိုင်းပျက်
ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ အခန့်သင့်
စွာပင် ညောင်ပင်ကြီး၏ သစ်
ခေါင်းပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်
နေသောပညာရှိဇီးကွက်ကြီးကို
ကြည့်ညှိစွာတွေ့ရသည်။ ခရီး
သွားကအားကိုးတကြီးမေးလိုက်
သည်။

“ဆရာပညာရှိဇီးကွက်
ကြီးခင်ဗျား . . . ဒီကနေမြို့ကို
ဘယ်နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးရောက်
နိုင်မလဲ ညွှန်ပြပါခင်ဗျား . . . ”

ပညာရှိဇီးကွက်ကြီးက
ဖြည်းညင်းစွာမျက်လွှာပင့်ကြည့်
ပြီး . . .

“လမ်းလျှောက်သွား
မှာလား . . . ကားနဲ့သွားမှာ
လား . . . ”

ခရီးသွားကအမြန်ပြန်
ဖြေ၏။

“ကားနဲ့ပါခင်ဗျား . . .
ကားနဲ့ပါ . . . ”

ပညာရှိ ဇီးကွက်ကြီးက

မျက်မှောင်ကြုတ်တာစဉ်းစား၏။
အတော်ကြာတော့မှ တစ်ခွန်းချင်း
ပြန်ပြော၏။

“အေး . . . အဲဒါ အမြန်
ဆုံးပါပဲ . . . ”

ကဲ . . . အေးရော။

အမှန်တော့ ဆည်း
ကပ်စရာမလိုတဲ့သူကို ဆည်း
ကပ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆည်း
ကပ်မှုဖြင့် ဘာတိုးတက်လာမည်
နည်း။ အချိန်ကုန်စိတ်မောတာ
သာအဖတ်တင်သည်။ သွားရမှာ
ကဒီကားနှင့်ဒီခရီး။ ထို့ကြောင့်
အောင်မြင်တိုးတက်ချင်သူသည်
မလိုအပ်တဲ့အချိန်ကုန် ငွေကုန်
မည့်အစားကိုယ်အလုပ်ကိုယ် ရှိ
သေစွာလုပ်ပါ။

ရှိသမျှအချိန်တွေကို
အလုပ်ထဲတွင် အပြည့်အဝအာ
ရုံစိုက်ပါ။ ဆည်းကပ်မည်ဆို
လည်း ပတ်သက်ကျွမ်းကျင်သူကို
ဆည်းကပ်ပါ။ (ဥပမာ- ဆိုင်း
ဘုတ်ကိစ္စဆိုလျှင် ပန်းချီဆရာနဲ့
ဆွေးနွေးတာမျိုး၊ တိုက်ခန်းကိစ္စ
ဆိုလျှင် ကန်ထရိုက်နဲ့မေးတာ
မျိုးပေါ့)

လက်တွေ့ကျသော
လုပ်ငန်းတွင်သာ အချိန်ကိုအ
သုံးပြုပါမှ အောင်မြင်တိုးတက်
အကျိုးရှိသောဘဝကို တည်

ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

စေတနာမပါဘဲလုပ်သူ
သည် အချောမွေ့ဆုံးလမ်းမပေါ်
မှာပင် ရှေ့တိုးနှောက်ငင်နှင့် ခရီး
ရောက်လိမ့်မည်မဟုတ်။ စေတ
နာအပြည့်နှင့်လုပ်သူကား အ
ကြမ်းဆုံးလမ်းကိုလျှောက်စေဦး
တော့ သူ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် သို့
မလွဲမသွေရောက်ပေလိမ့်မည်။
ရည်မှန်းချက်မှာ မည်မျှတန်ဖိုးနည်း
စေကာမူ ရောက်မည်မှာ အသေ
အချာဖြစ်၏။

(Thomas Carlyle)

ကိုယ်နဲ့မသိသိလျှင်မစပ်စုနဲ့

အချိန်ဖြုန်းတာနဲ့ပတ်သက်၍ပြောစရာရှိလာပြန်သည်။ လူသာမန်တို့၏တစ်နေ့တာသည် ကိုယ့်ဘဝကိုရရှိစိတ်ရမည့် အချိန်ကနည်းနည်း သူများဘဝကို လျှောက်စပ်စုနေရသည်က များများဖြစ်နေကြသည်က များ၏။ ဤစိတ်ဓာတ်မှာ (Supporting) ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံစိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ တစ်ခုပြပါမည်။

အမျိုးသားက အိမ်ဝရန်တာမှကြည့်ရင်း မီးဖိုတွင် အလုပ်လုပ်နေသော မိန်းမကိုလှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟဲ့... ဟိုမှာကြည့်စမ်း... အဲဒီမိန်းမ... အဲဒီမိန်းမ

ဦးကောင်လေးနဲ့သိပ်ချစ်နေတာ... အဲဒီမိန်းမပဲ...”

အမျိုးသမီးက မီးဖိုခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေဝလံ့ဝလွမ်နဲ့ပစ်ချရင်း လဲကျမတတ်ပြေးထွက်ကာလာကြည့်၏။ အမျိုးသမီးကိုတွေ့သောအခါ မိန်းမက စိတ်ပျက်သွားပြီး...

“ရှင်ရှူးနေလား အဲဒါဦးကောင်လေးရဲ့မိန်းမပဲ...”

“အေးလေ... ငါလည်း အဲဒါကိုပြောတာပဲ...”

ထိုစိတ်မှာ စပ်စုသောစိတ်ဖြစ်၏။

ဟိုမှာဦးကောင်လေးရဲ့မိန်းမဟုတ်ပြောရင် ထကြည့်စရာပင်လိုမည်မဟုတ်။

အမှန်မှာ လူတိုင်းသည် ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းနဲ့ကိုယ် မင်းသားမင်းသမီးချည်းသာဖြစ်သည်။ သဘာဝကပေးထားသည့်အခွင့်အရေးကို အဆုံးရှုံးခံပြီး ဘာကြောင့်သူများဘဝထဲမှာ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံလုပ်နေမည်နည်း။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်အုပ်ပြီး ဘာလို့သူများအတင်းတုတ်နေမည်နည်း။

တစ်ခါကဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူပြင်သစ်သမ္မတ Rene 'coty ကစိတ္တပန်းချီကားများပြပွဲသို့ တက်ရောက်လာ၍ သူ့အား ပန်းချီကားများ၏အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်သဘောတူ ဝိုင်းဝေးကြသည်။ ဒါကို ပြင်သစ်သမ္မတကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“ကျုပ်တစ်သက်လုံး ဆည်းပူးလိုသိရတဲ့အသိကတော့ လူတွေဟာ အရာရာကိုသိနားလည်ဖို့ မလိုဘူးဆိုတာပဲ...”

သူများ အကြောင်းမစပ်စုဘဲ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သာအာရုံစိုက်၍ ကြိုးပမ်းတိုးတက်ခဲ့သော သဘောသားကပွတိန်တစ်ဦး

အကြောင်း ပြောပြပါဦးမည်။ ထိုကိစ္စမှာ ကမ္ဘာစာပေသမိုင်း အတွက်ပါ အကျိုးရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုကပွတိန်ဦးစီးသော သဘောကြီးသည် ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ကူးနေစဉ် လူမရောက်ငှက်မပေါက်သော ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို အနီးမှဖြတ်သန်းသွား၏။ ထိုသို့ဖြတ်သန်းသွားစဉ် ထိုကျွန်းပေါ်မှာစုတ်ပြတ်သတ်နေသောအကျီဘောင်းဘီကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးပါးမြိုင်းမွေးပရချစ်နဲ့ လူတစ်ဦးရှူးမတတ်ခုန်ပေါက် အော်ဟစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော သဘောသားတစ်ဦးက ကပွတိန်ကို သတင်းလာဖို့သည်။

“ဆရာ... ကျွန်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ခုန်ပေါက်ပြီး အချက်ပြနေတယ်...”

“အဲဒီကောင်လား...”

ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ကွာ... လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ် လောက်ကတည်းက ငါဒီနားကဖြတ်သွားတိုင်းဒီလိုပဲ ရှူးမတတ်ခုန်ပေါက်ပြီးကပြနေတာ... ခက်တာက ငါကအကဝါသနာမပါဘူးကွ...”

ပြတ်ကရောပဲ။ သူများဘဝတွေကို မစပ်စုတာများပြော